Móra Nyúz

VI. évfolyam 2. (22.) szám. A Móra Ferenc Kollégium lapja 2004. december 14.

„kisült-e már a kalácsom?”

Találkoztam néhány hete egy nővel. Legnagyobb álma volt, hogy főszerkesztő legyen a saját lapjánál.

Nos, a MóraNyúz nem az én lapom, és nem vagyok a főszerkesztője sem. Ja, és az álmom sem volt...

Ő elég bátor volt egy saját lapot indítani semmiből, nekem ahhoz is alig volt merszem, hogy egy működő újságot átvegyek.

Azt mondta, ha azt teszi, amit tennie kell, megkap hozzá minden segítséget. Én már akkor rengeteg segítséget kaptam, amikor még nagyon nem akartam elhinni, nekem tényleg ezt kell csinálnom. Hogy ezt tényleg nekem kell csinálnom.

Akkor mégis miben hasonlítunk? Elmesélte, milyen volt az első szám, ami megjelent. Nagyon csúnyácska. De ő nagyon szerette.

Hát ebben hasonlítunk. Tudom, az előző MóraNyúzban voltak kisebb-nagyobb zökkenők. Magam is észrevettem, színváltós lett az arcom, szégyelltem magam. Kívülről tudtam az egész újságot, mégsem vettem észre időben azt a néhány helyesírási vagy gépelési hibát, döcögős szókapcsolatot. Szinte hallottam a kritikus megjegyzéseket, és igaznak éreztem mindet, bár el sem hangzottak soha.

Nem lett tökéletes, egyáltalán. De én nagyon, nagyon szerettem. Szerettem ránézni, mikor végre kész lett, külön örültem, hogy a Mórából már kiköltözött ősszerzők is visszaírtak még, és külön örültem annak is, hogy azok bízták rám a szerkesztést, akik maguk is csinálták már, tehát tudják, mivel jár. De a legjobban persze annak örültem, amikor elkezdtek zúdulni a címünkre *(moranyuz@mora.u-szeged.hu)* a cikkek. Jó sokat írtatok, és sok jót. Persze a megjelenésig még volt hátra egy s más. Kis női hajtépés, könyörgés a szerzőknek, „Újság holnap!" felkiáltás, mert ami akadály csak közbejöhetett, az mind közbejött, szóval tragikomédia öt felvonásban.

De végül hepiend lett. Ő megjelent, és én rém büszke voltam rá. És nagyon hálás mindazoknak, akik segítettek benne, akik írták, tördelték, javítgatták, meg akik drukkoltak, hogy jó legyen.

És most újra itt van Ő, a MóraNyúz. Karácsonyi kiadás, virtuális szaloncukorral, ám teljesen kézzel-fogható 2005-ös naptárral. Fogadjátok szeretettel.

Kata

Tollas Tibor: Fenyők

t
i
tű
levelű
csend kupolái
örök-
zöld fenyvesek
a hó
alól is reményt szikrázni
csak zengjetek!
Isten nélküli istállók mélyén
ti őrzitek a szárnyatok alá menekült
Kisdedet.
Túl: arasznyi ágaitok szalmazsákokba rejtve,
ha őrök
elkobozzák, rabok szabad szívében nyit tovább!
Némán is hirdessétek e gyűlölet-rengetegbe':
csak a
szeretet
tehet
csodát.

„Zene nélkül mit érek én?"

Beszélgetés Székely Erikával

Székely Erika II. éves angol szakos hallgató az egyetemen. Kollégiumunk egyik legismertebb közszereplője lett alig fél év alatt. Szenvedélye és élete az éneklés, a zene. Vele beszélgettem.

– Erika, honnan ez a zene iránti óriási rajongás?
– Gyerekkoromban kezdődött, hat évesen már énekkari tag voltam, majd egy hosszabb kihagyás után gimis éveimben klasszikus zenével foglalkoztam, végül pedig sláger és jazz tanulmányokat folytattam, közben zongoráztam és doboltam. Ma pedig, ahogy tudjátok, leginkább énekelek.

– Tavaly az a szóbeszéd terjedt a kollégiumban, hogy valaki közülünk a Megasztár című tehetségkutató műsorban szerepel... Hogyan csöppentél bele?
– Igen, én voltam az. Igazából nagyon kevesen tudtak arról, hogy részt veszek ezen a versenyen. Egy barátnőm unszolására jelentkeztem, gondoltam, kipróbálom magam. A válogatáson mindjárt három dalt kellett elénekelnem. Presser Gábort már az első dallal sikerült meggyőznöm – Eagles: Hotel California. Ennek azért örültem, mert én személy szerint a zsűritagok közül őt tartom a legtöbbre mind emberileg, mind szakmailag. Számomra ő egy igazi példakép. A másik két dallal a többi zsűritagnak is megtetszettem, és így bejutottam a legjobb ötvenbe, az elődöntőbe.

– Nem lehetett könnyű ezt végigcsinálni...
– Hát valóban nem, állandóan ingáztam Szeged és Budapest között. Három héten keresztül a szobatársaim is alig láttak. Ráadásul a felkészülés és a próbák is nagyon hosszúak és fárasztóak voltak. De megérte, mert nagyon jól éreztem magam, szerettem csinálni. Volt olyan például, hogy a saját édesanyám sem ismert fel, úgy ki voltam sminkelve... Remek embereket ismertem meg, máig tartom a kapcsolatot Schmidt Barbival és Aczél Gergővel. Nagyon szeretem még Gáspár Lacit, akinek remek hangja van, és nagyszerű zenész. Tóth Verának szintén óriási hangja és nagy szíve van.

– A kollégiumi nagyérdemű Téged mégis a „Ki mit tud?"-on ismert meg...
– Igen, ez tényleg így van. Az ének kategóriában I. helyezést értem el, aminek nagyon örültem. A zsűrinek szerintem elég nehéz dolga volt, mivel egy népdalt, egy musicalrészletet és az én zeneszámomat elég nehéz lehetett összehasonlítani. Amikor meghallottam, hogy győztem, nagyon boldog voltam.

– Egy egészen más hangulatú program volt a Morgilla.
– A Morgilla második estéjén énekeltem a Vén Európát és egy Vénusdalt. Egy egyszerű fellépésnek indult, mégis olyan spontán buli kerekedett ebből a tornateremben, amire még én sem számítottam. A számítógépen voltak nagyon jó zenei alapok, a kérések pedig csak úgy záporoztak felém: Neoton, István, a király, LGT és sok más sláger. Így elénekeltem mindent, amit csak lehetett. Tényleg fantasztikusan jól éreztem magam, és ráadásul mégtöbb kollégistát sikerült megismernem.

– Ha jók az információim, akkor már egy együttesben is énekelsz...
– Igen, az együttesünk 2003. áprilisában alakult, a nevünk Loserkids. *(http://loserkids.try.hu – a szerk.)* Öten vagyunk, kezdetben punk zenét játszottunk, ma már inkább a rockzenét és a saját számainkat részesítjük előnyben, ezeknek egy részét én írom. Tavaszra már meghívást is kaptunk

ide a koliba. Szóval aki kedveli a Cranberries, az Offspring, a Guano Apes, a Red Hot Chili zenéjét, az mindenképp jöjjön el. Már elkönyvelhettük első nagy sikerünket is: egy könnyűzenei fesztiválon idén áprilisban elnyertük „A legígéretesebb zenekar” címet. Így egy 10 órás stúdiófelvételt kaptunk és januárban egy demó anyagot fogunk készíteni. Ez lehet a későbbi fellépések alapja is, mivel sok tehetségkutató verseny feltétele, hogy az együttesnek legyen demó anyaga.

– *Hol lehet legközelebb Titeket látni?*
– Leginkább csak Békés megyében lépünk fel. Békésen december 18-án, Békéscsabán december 27-én, 30-án pedig Szeghalmon. Mindenkit nagyon nagy szeretettel várunk!

A koliban pedig szólóban is fellépek a karácsonyi műsorban.

– *Hogy képzeled el a jövőt?*
– A zenei jövőmet mindenképp az együttesen belül tudom elképzelni, hisz „civilben” is egy nagyon jó csapat vagyunk, imádjuk egymást. Minél több tehetségkutató versenyre és fesztiválra szeretnénk eljutni. Nagy álmunk egyszer eljutni a Sziget Fesztiválra (mint fellépő, és nem csak mint sátorozó ☺).

– *Erika, mindehhez nagyon sok sikert kívánok Neked a Móra Kollégium nevében!*
– Köszönöm szépen!

Kajcsa Szilárd

Linux és feminizmus

Beszélgetés Vernyik Zénóval

– Salgótarjánból jöttem, ami Észak-Magyarországon van, az egyik legviccesebb megyében, hiszen a városok olyan kicsik, hogy nem hasonlítható össze egyetlen másikkal sem. Falvak mindenfelé, hegyek (mármint magyarországi viszonylatban azok)... Én nagyon szeretem ezt a környéket, csak továbbtanulás szempontjából nem ideális, mert ugyan van egy főiskola, de az is pénzügyi, ami engem nem igazán fogott meg soha.

– *Hogyan kerültél Szegedre?*
– Eredetileg amerikanisztikás akartam lenni, ami két helyen volt az országban: Pesten és itt. Én nem szeretem a nagyon nagy városokat, és ez rögtön kizárta Pestet, így maradt Szeged az első helyre.
Rögtön fel is vettek amerikanisztika és angol szakra is, csak aztán rájöttem, hogy a két szak szinte ugyanaz, és semmi értelme dupla energiát fordítani ugyanarra.
Végül mivel az angolon volt jobb átlagom, azt tartottam meg, de a mai napig az amerikai kultúrával foglalkozom.

– *Régebben nagyon aktívan résztvettél a kollégiumi életben, mondhatni a kollégium egyik motorja voltál.*
– Igen, elég sok mindent csináltam, de azért az túlzás, hogy ennyire „motor” lettem volna. Persze, tartottam egy Shakespeare filmklubot, mert érdekelt, és voltam rádiós is, mert bölcsész létemre valahol vonz a technika. Meg hát soha nem egyedül csináltam, hanem mindig másokkal... Jó volt együtt dolgozni Judittal és Évivel, bár ők egészen másként álltak hozzá az egészhez, hiszen kommunikáció, illetve magyar szakos háttérrel jöttek, engem pedig, noha készítettem interjúkat is, min-dig a dolog technikai oldala érdekelt igazán. Nyilván ehhez kapcsolódik, hogy a rendezvények hangosítását és hasonló dolgokat is vállaltam.

A Móra Nyúzhoz is a technika

irányából jutottam, mivel kellett egy technikai szerkesztő, aztán végül képszerkesztés, majd társszerkesztés is lett a dologból, sőt, volt egy időszak, amikor elvben én voltam a lap főszerkesztője is, de abban az időszakban egyetlen szám sem jelent meg, hát erre nem vagyok büszke. ☺

A raktáros dolog, na abba tényleg véletlenül csöppentem bele. Amikor Marika néni elhagyta a kollégiumunkat, űr keletkezett, amit valakinek be kellett tölteni, és akkor egy hónapig én voltam a raktáros. Ezt átvenni elég nagy kihívás volt, mert nehéz volt megtalálni a dolgok helyét stb. Aztán az „eurokonformizálódás" jegyében költségtakarékossá alakították a kollégium működését, és ez a funkció, hogy raktáros, megszűnt, mára a gondnok látja el ezt is. Így váltam egy hónap után fölöslegessé. ☺

Kollbizes is voltam, igazából nagyon szerettem, és valamelyest hiányzik is. De ugyanakkor ahogy többet kezdtem foglalkozni a szakmai dolgokkal, na meg amint az ember érzelmi élete „földúsul", vagyis már nem voltam egyedül, akkor a kollbiz és a kollégiumi tevékenységek nagy része nem fért össze. Ezért valahonnan vissza kellett lépni, és úgy döntöttem, hogy a kollégiumi bizottsági tagságból mindenképpen, hiszen talán ez veszi el a legtöbb időt az embertől.

Nem akartam csak úgy, tessék-lássék módon csinálni, hanem vagy csinálom rendesen, vagy sehogy. Egyébként tervezem, hogy valamennyire visszacsöppenek majd a kollégiumi életbe. Mostanában például angolórát tartok (igaz, csak két főnek), illetve járok fotószakkörre is, bár azt nem én szervezem (nehezen is tudnám ☺).

Aztán nem tudom még, hogy fog beleférni, de nagyon szeretnék még ebben a tanévben egy filmklubot, valami olyat, amire még kevesebben jönnek, mint Shakespeare-re. ☺

– Ha jól tudom, a volt középiskoládban a mai napig rendszergazda is vagy.

Nem, ahol én rendszergazda vagyok, az az iskola, amelyikben édesapám tanít. Ez úgy néz ki, hogy a Linux szerver tartozik hozzám, és a Novell meg a Windowsok az apukám alá. Ennek elsősorban az az oka, hogy a Linuxnak kiterjedt az angol nyelvű dokumentációja... ☺ Ez is úgy indult, hogy az iskolába a sulinettel egy új szerver érkezett, ami iszonyú lassú volt, és mivel lecserélni nem volt lehetőség, azt gondoltam, hogy mi

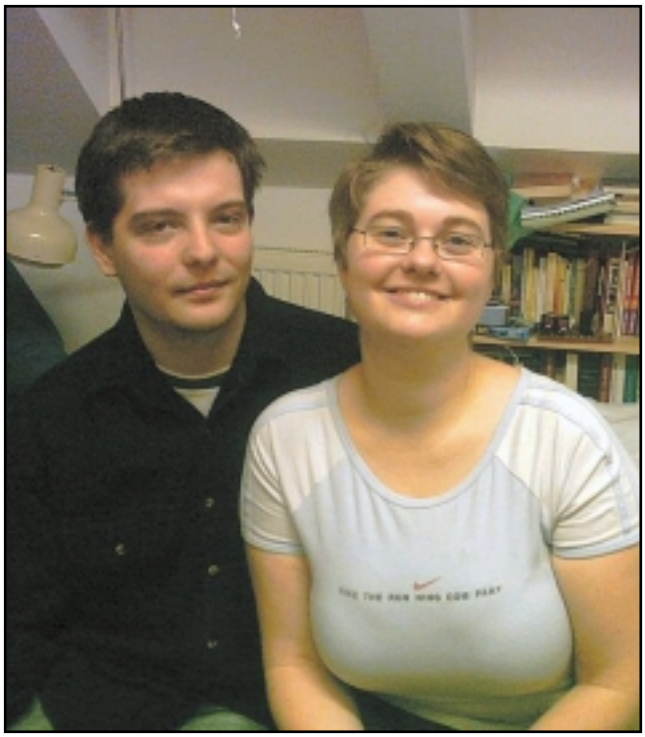

lenne, ha kipróbálnánk egy másik operációs rendszert. És mivel a Linux a legolcsóbban hozzáférhető, elkezdtem kísérletezni vele, hogy ki tudom-e hozni belőle ugyanazt a funkcionalitást. Ki tudtam, és azóta, amikor otthon járok, hétvégenként mindig kell rajta nyüstölni valamit. Ez néha már nekem is nyűg, de azért szívesen segítek apukámnak, ahol tudok.

– A saját hivatásodon belül is elég sokrétű dolgokat művelsz. Láttalak már előadni Tolkien-konferencián, aztán férfi létedre elég sokat foglalkoztál a feminizmussal...

– Igazság szerint én az angolon belül az irodalomra és a filmre specializálódtam, tehát nem nyelvész lett belőlem, sem nyelvtanár (bár a tanítást mindig is hivatásomnak tekintettem). Ez abban nyilvánul meg, hogy a kezdeti időktől foglalkozom elsősorban az amerikai modernizmus irodalmával, ezt viszont egészen tágan értelmezve, a huszadik század fordulójától egészen a kortárs irodalomig. Persze ez nem azt jelenti, hogy mindenkit ismerek ebből az időből (hisz ez lehetetlen), csak ezt a korszakot elég érdekesnek találom az elejénél és a végénél egyaránt.

A filmeket nagyon szeretem, ezért foglalkozom az irodalom mellett filmszemiotikával is, elsősorban az ausztrál filmművészettel és azon belül Rolf de Heer-rel. Őt Magyarországon kevéssé ismerik, egy holland származású ausztrál rendező. Nagyon szeretem a műveit, mert egyrészt nagyon provokatívak a szó jó értelmében, másrészt egy pszichológiai orientáltság jellemzi, a belső folyamatok érdeklik. Ami egy elég érdekes konstelláció, hiszen egy regényben elég könnyen megjeleníthető, hogy a szereplő mit gondol, de a filmben csak a külső dolgok látszanak.

Néha persze az amerikai és ausztrál kultúrkörből is kitekintgetek, minthogy Tolkien is brit volt. Persze, igazad van, az elméleti megalapozottságom elsősorban a gender studies és a pszichoanalízis irányából táplálkozik. Valószínűleg azért tartom fontosnak a társadalmi nemek irányából szemlélni a dolgokat, mert hiszek abban, hogy a „férfias" és a „nőies" egy abszolút elmosódott valami, az egyes egyének viselkedése egy tág palettán helyezkedik el, és túlságos leredukálása a világnak, ha mindenáron ellentétpárokba akarjuk rendezni. Tehát a biológiai nemeket

nem vonjuk feltétlenül kétségbe, ez nem erről szól, csak arról, hogy nem érdemes túlzottan leegyszerűsíteni a társadalmi létezést. És valóban, szimpatizálok a feminizmussal abban az értelemben, hogy támogatom azt, hogy se a nőket, se a férfiakat ne érje hátrányos társadalmi megkülönböztetés.

A párommal úgy ismerkedtem meg, hogy az első konferencián, ahol előadtam (egy szórólapon láttam, hogy diákok is adhatnak elő, így jelentkeztem), kiderült, hogy Zsófi is résztvesz (igaz, csak nézőként), és akkor miért ne mehetnénk együtt. És azóta is együtt vagyunk. ☺

– Mik a távlati terveid?

– Hát, ez nehéz kérdés, mert ilyenkor ötödévben az ember nehezen lát túl az éppen aktuális teendőin. Mivel úgy néz ki, hogy elég jól mennek a tudományos dolgaim (TDK helyezés, konferenciák, publikációk), így talán van lehetőségem, hogy továbbmenjek ezen az úton, és egy doktorit megpróbáljak. Még azon is gondolkodom, hogy esetleg Brnóban, Csehországban doktoráljak, ugyanis ez azon kevés országok egyike, ahol külföldi hallgatók számára is lehetőséget adnak, hogy államilag finanszírozott képzésben vegyenek részt. Az ottani tanszékről már beszéltem is az egyik docens asszonnyal, aki bíztatott. Mivel hobbi szinten érdekel a cseh nyelv és kultúra is – itt is folyama-tosan jártam cseh nyelvórákra –, így a nyelvtanulást is segítené, ha anya-nyelvi közegben mozoghatnék, és ez egy egyedülálló lehetőség lenne, hogy egy másik kultúrában foglalkozzam azzal az amerikai kultúrával, ami mindig is érdekelt. És abból a szempontból is előnyös, hogy nincs olyan messze, mint például Ausztrália. ☺

Hogy utána? Hát, erről fogalmam sincs, mivel ha egy embernek van egy bölcsész doktori címe, akkor elég jó esélye van, hogy sehol ne tudjon elhelyezkedni. ☺ Csak a felsőoktatásban vagy a közoktatásban van valami esély, maximum egy folyóiratnál. A hazai felsőoktatásról viszont köztudott, hogy „be van dugulva". Mondjuk az sem lenne ellenemre, ha Csehországban kapnék állást egy egyetemen, vagy máshol. Úgy vagyok ezzel, hogy amivel foglalkozom, az nekem fontos dolog, és amíg ezen a vonalon tudok tovább haladni, addig csinálom, és azután legfeljebb visszamegyek a szülővárosomba a középiskolába tanítani addig, amíg nem lesz jobb. Az ideális persze egy egyetem lenne, de ehhez idő kell és kapcsolatok, és ezt még senki nem láthatja előre.

– Köszönöm szépen a beszélgetést.

Bácskai Zoltán

Vigyázat, csalok!?

– Zsuzsikám, legyél szíves hozz egy szavazólapot!
– Tessék, már itt is van! Csak nem ismét egy varázslat, Rudulfu bácsi?
– Bizony az. Most fogj egy tollat és a szavazólapot, amely 12 nevet tartalmaz. Ikszelj be rajta legfeljebb 9 nevet, de lehet kevesebbet is. Én addig elfordulok.
– Kész vagyok!
– Most add ide és fordulj el.
– Hű, ez nagyon izgalmas!
– Most fordulj vissza, és nézd meg a szavazólapodat.
– De ez hogy lehetséges? Én csak 4 nevet jelöltem be, és most pedig 9 van bejelölve. Vagy mégsem 4-et... Már nem emlékszem. Hogy tetszett csinálni?

Megoldás: Ez a mutatvány nagyon egyszerű! Mikor visszaadja a szavazólapot a néző, akkor te, amikor elfordul, gyorsan beikszelsz annyi nevet még, hogy 9 legyen összesen. Mivel a szavazólapon nincs feltüntetve, hogy hány emberre szavazott, ezért könnyen elbizonytalanodik és akkor mi már kényelmesen hátradőlhetünk, megy minden, mint a karikacsapás!

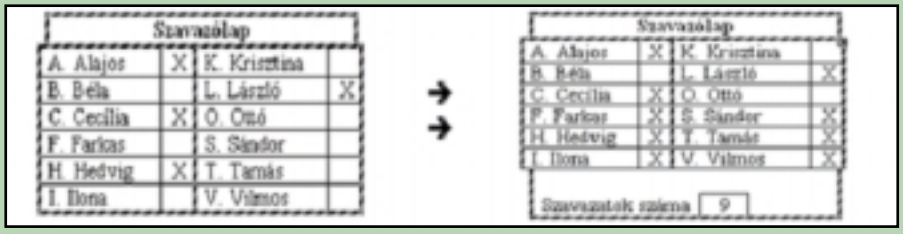

Szavazólap			
A. Alajos	X	K. Krisztina	
B. Béla		L. László	X
C. Cecília	X	O. Ottó	
F. Farkas		S. Sándor	
H. Hedvig	X	T. Tamás	
I. Ilona		V. Vilmos	

Szavazólap			
A. Alajos	X	K. Krisztina	
B. Béla		L. László	X
C. Cecília	X	O. Ottó	
F. Farkas	X	S. Sándor	X
H. Hedvig	X	T. Tamás	X
I. Ilona	X	V. Vilmos	X
Szavazatok száma	9		

Megjegyzés : A cikk szerzőjének nem volt célja semmilyen gyanúsítgatás, vádaskodás. Viszont úgy érzi, hogy egy kis módosítás a szavazólapon, mely csak egy plusz sor lenne (amely tartalmazná, hogy hány jelöltre szavazott), mindenki számára megkérdőjelezhetetlenné tenné a szavazás végeredményét!

Czipi

A fiú naplójából

A Mórában járt Nagy Gáspár

Nagy Gáspár Kossuth-díjas költő, író, műfordító november 11-én járt a Móra Kollégiumban. Az est mottójául a költő utolsó kötetének a címét választottuk: „Szavak a rengetegből". Ez a mű 2004-ben a Tiszatáj gondozásában jelent meg. De Nagy Gáspár és a Tiszatáj sorsa már több évtizedes múltra tekint vissza. 1986-ban Nagy Gáspár egy verse miatt tiltották be a folyóiratot. Nagy Gáspár és a Tiszatáj: a költőt Vörös László, a lap 1975-1986 közötti, illetve Olasz Sándor, jelenlegi főszerkesztő faggatták. És az estet megelőzően e sorok szerzője.

– Nagy Gáspár sokak számára úgy ismert, mint aki az előző rendszerben „az" ellenzéki költő volt. Miben állt ez az ellenzékiség? S tudatosan vállalt szerepről volt szó vagy a „tilt-tűr-támogat" kultúrpolitikai elv ingoványos talaján való útkeresésről?

– A Történeti Hivataltól megkapott papírjaimon én „ellenséges-ellenzékiként" vagyok feltüntetve. Nem készül az ember ilyenre. Én szelíd embernek tartom magamat. Olybá tűnt azonban, hogy nem annyira kedvelte a kultúrpolitikai vezetés, amit a hetvenes-nyolcvanas években írtam. A hetvenes években is kaptam már figyelmeztetéseket. A nyolcvanas évek elejére azután elfogyott az országban az a levegő, amit a Kádár-rendszer a legitimációjára '56 után tudott kipumpálni magából. Ekkor kezdtek rosszabbra fordulni a szocialista táborban a dolgok, s egy hatalom, amikor érzi a törékenységét, akkor sokkal hamarabb csapkod. Európában a nagy változás szerintem akkor történt meg – s ezt hívő emberként isteni kegyelemnek is gondolom –, mikor 1978-ban II. János Pál személyében lengyel pápát választottak, aki döntően befolyásolta a kontinens történetét. Bár még tíz év agónia volt az úgynevezett rendszerváltásokig, de valami más kezdődött.

– Tehát nem az ön költészete változott meg, hanem a politikai helyzet.

– Annyiban megváltozott a művészetem, hogy a nyolcvanas évek elején, harminc-harminckét évesen beláttam, ha 1956-ról, erről a takart sebről, erről a nyilvánvaló botrányról, hogy temetetlen holtak vannak, nem beszélünk, akkor nincs jogunk más dolgokról írni. Magyarországon a kezdetek kezdetétől előfordult, hogy a politika helyett az írók szólaltak meg. Én tudatosan felvállaltam ezen írók örökségét. Illyés Gyula mondta, hogy a magyar irodalom kézfogások története, s nekem volt kézfogásom Illyés Gyulával, ezért azt mondottam, arról kell beszélni, ami a legjobban fáj. Talán a hetvenes években még a metaforák között kicsit bujkálva mondtam ki a dolgokat, a nyolcvanas évekre keményebb lettem. Ez egybeesett a szocialista tábor gazdasági-politikai csődjével, s azzal, hogy belépett a közéletbe egy Kelet-Európából származó katolikus főpásztor, aki nemzeti volt s távlatokban gondolkodó. Így sodródott bele az ember talán szándéktalanul is abba, amit ír, másrészt persze nem teljesen szándéktalanul, hiszen a harminc évet átlépve olyan költői korba jutottam, amikor már valami volt mögöttem, s fel kellett mérnem, hogy miről beszéljek életem hátralévő részében.

– A nyolcvanas években született az a két elhíresült, botrányt kavaró költeménye (Öröknyár; elmúltam 9 éves, illetve A fiú naplójából), amelyeket Görömbei András irodalomtörténész nemes egyszerűséggel csak „két rendszerváltó versként" aposztrofált. Az első éppen húsz éve jelent meg a tatabányai Új Forrásban, a második miatt pedig 1986 nyarán betiltották a Tiszatájat. Valóban két rendszerváltó versről van szó?

– Görömbei András nagyon szigorúan fogalmazó, pontos ember, tehát el kell, hogy fogadjam a véleményét. Valóban nem lehetett hallani akkor az első nyilvánosságban Nagy Imréről, és arról a gyalázatról, hogy vannak eltemetetlen halottak. Én felmondtam az alkut, mert láttam, hogy lehetetlen ezzel együtt élni. A felháborodás nem volt kicsi bennem, mikor leírtam a hamarosan szállóigévé váló sorokat, hogy „Egyszer majd el kell temetNI, és nekünk nem szabad feledNI, a gyilkosokat néven nevezNI". A verset 1983-ban írtam, Nagy Imréék kivégzésének a huszonötödik évfordulójára. 1984 októberében jelent meg az Új Forrásban. Azt akartam kifejezni, hogy ez így nem mehet tovább. Fogalmam sem volt arról, hogy 1989/90-ben bekö-

„nekünk nem szabad feledNI"

vetkezik a rendszerváltás, s megadatik nekem, hogy a koszorút én tehetem oda Nagy Imre és mártírtársai koporsójához. A magyar irodalom általam tisztelt nagyjainak példáját követve elemi kötelességem volt, hogy felemeljem a hangom a gyalázat ellen. Azt mondták, a Kádár-rendszer legitimációját vonom kétségbe. Csoóri Sándor viszont úgy fogalmazott, ez a vers egy szál virág egy nem létező síron. A másik vers a Tiszatájban jelent meg 1986 júniusában, 1956 harmincadik évfordulóján, benne az ominózus „harminc évgyűrűs júdásfával". Abban az évben még paranoiásabb volt a hatalom: ha én akkor harminc deka kenyeret kérek, ők akkor is arra gondolnak. Így működik a lelkiismeret. Kádár János magára vette a dolgot. A Kádár-rendszer arra épült, hogy volt telek, autó, fridzsider, de bizonyos dolgokról hallgatni kellett. Amikor megírtam a verset 1986-ban, ebben természetesen benne volt az a panasz, hogy a közelmúltunk történelméről nem beszélünk. Tele volt akkor már az ország félig kimondott igazságokkal, amik gyakran sokkal többet ártanak, mint a hallgatás. Én ezt nem tudtam elfogadni.

(A Friss Újságban november 13-án megjelent interjú rövidített változata.)

Pintér Lajos

A mozi bűvöletében

Körkérdés a filmklubokról

Véget ért egy időszak, lezárultak a másfél éve elkezdett tematikus filmklubok. A sorozat 2002. szeptemberében kezdődött Thomas Vintenberg Születésnapjával, és most novemberben a Csillagok háborúja trilógia zárta. Időközben a videómagnó-tévéképernyő felállást DVD-játszó, vetítővászon és sztereo (esetenként dolby digital) hangzás váltotta fel. Aki látta ezeket a filmeket, valószínűleg sokáig emlékezni fog még rájuk, aki kihagyta, sajnálhatja.

Ám búslakodásra semmi ok, szerencsére továbbra sem maradnak vetítések nélkül a kollégium lakói: Kovács Attila Premier filmklubja most indul be csak igazán, vadonatúj filmklubokkal áll elő Lőcsei Marci és Kövesdi Gergő, s még mások fejében is bontakoznak további tervek... De lássuk, mi a kollégisták véleménye a filmklubokról!

Lőcsei Márton (V/14-es szoba)

Nem jártam túl sok filmklubra, mert általában nem volt megfelelő az időpont. Szívesen néztem volna meg több filmet is, de mindig közbejött valami: vagy dolgoztam, vagy el kellett mennem valahova. A filmek általában tetszettek, mindegyik fajta filmklub érdekes és ötletes volt, így amire tudtam, azért elmentem. A kedvenceim a „nagy klasszikusok", mint a Gyűrűk ura, ami már klasszikusnak nevezhető, vagy a Csillagok háborúja, de a Premier filmklubban is nagyon sok jó filmet mutattak be. Gergővel közösen mi is tervezünk sorozatokat, ő főleg a horror filmklubot, én pedig az orosz filmklubot szeretném megvalósítani. A jövő félévtől, rögtön az első héttől kezdve rendesen „nyomatjuk" majd. Szívesen néznék még régi klasszikusokat, amelyekről stúdiósként sokakat kérdeztem, hogy látták-e őket, és noha tényleg nagy filmek, de mégsem. Ilyenek például a Közönséges bűnözők (szerintem alapfilm), vagy a Nagy balhé, ami már ezer éves, de sorolhatnám még, Hét szamuráj, Hét mesterlövész, Solaris, stb.

Gács Albina (31-es szoba)

Eddig csak kétszer voltam filmklubban, a Hideghegy is nagyon tetszett és a Gothikát is régóta meg akartam nézni, mert nagyon szeretem a thrillereket. Kíváncsi vagyok a Passióra is, bár elég negatív kritikákat hallottam róla, ezért eddig még nem mertem megnézni. Az orosz filmek is érdekelnek, mert vannak köztük tényleg nagyon jók, még talán ajánlani is tudnék majd néhányat, csak nem tudom, hogy be lehet-e őket szerezni magyar szinkronnal.

Beregi Anita (22-es szoba)

A Trilógia filmklubról nekem az a véleményem, hogy egyrészt nem szerencsés, hogy csütörtökön volt,

amikor elég kevesen vannak itt, aztán elég hosszúak ezek a vetítések, és ha szabad így fogalmaznom, ezek elég kommersz filmek a többi filmklubhoz képest, egészen más közönséget érintenek.

Ha megnézzük a Vasárnapi filmklubot, ez egy szűk közönséget vonz. Nekem viszont tetszett, hogy a filmek olyan jó elgondolkodósak. És szerintem erre szükség van, mert manapság elég ritkán ülünk le és gondolkodunk el valamin. Én tehát azt gondolom, hogy ez egy jó dolog, olyan filmeket kell adni, amelyeknek van egy kis belső mondanivalójuk. Vagy amelyekre azt szokták mondani, hogy „ütős filmek", ezekre akár megint lehetne szervezni egy filmklubot. Lehetnek ismertebbek is, mint például a Philadelphia, és hasonlók, amiket már sokan láttak, vagy sokat hallottak róluk. Az olyan filmeket is szeretem, amelyeket viszonylag kevesen néznek, mint a dán és norvég, és az ilyen „grand cafés" stílusú filmek.

A Premier filmklubon azt hiszem, kétszer voltam lenn, az egyik a Zongoratanárnő volt, a másik pedig a Trianon. Ezek a filmek valamilyen szinten a közélettel kapcsolatosak, ami éppen benne van a mindennapi kultúrális életben, és szerintem ez is hasznos. Ezeken akár orientálódni is lehet. Az ember hall valamiről, aztán bemondják, lemegy és megnézi vagy legalábbis belenéz – szerintem ez mindenképpen jó.

Kaplár Kata (36-os szoba)

Amikor elsős voltam, akkor volt Zénónak a Shakespeare filmklubja, abból láttam három vagy négy részt, nagyon tetszett, ilyenekből lehetne még! A trilógiák közül láttam a Gyűrűk ura elejét és végét és a Hannibál első részét, legutóbb vasárnap pedig a Vándormadarakat. Ha ráérek, Attila Premier filmklubjára szoktam lejárni, mert van egy csomó film, amit nem láttam moziban, és igazából az összeset szeretném megnézni, mert nagyon-nagyon szeretem a filmeket, de eddig még olyan nem volt, hogy mindig mindre ráérjek.

Bakonyi Pál (V/12-es szoba)

A kollégium több filmklubjának is rendszeresen megjelenek az alkalmain, de amelyek leginkább elnyerték a tetszésemet: a dogma-filmeket bemutató, illetve a Vasárnapi filmklub néven futó sorozat, továbbá a Beszélgetős filmlub. Úgy vélem, hogy a kínálatot és a repertoárt tekintve

ezeken a filmklubokon szerepelnek vagy kerülnek elő igazán „húzós" és tartalmas alkotások. Kiemelném a dogma-filmklubot, hiszen Lars von Trier és a dogma mozgalom filmjei mind megformálásukban, filmnyelviségükben, mind pedig a felvetett problémákban is elég radikálisak és komoly alkotásoknak tekinthetők. Tehát nem csak egy vizuális élményt nyújtanak, hanem tényleg „ütős" filmek. Akik jelen voltak ezek vetítésein, szomorúan tapasztalhatták, hogy néhány film kimaradt, és én szívem szerint annak örülnék a legjobban, ha ismét lenne egy dogma-filmklub, nem ártana a filmeket ismételten megnézni, és az elmaradt filmeket pótolni, valamint a frissebb alkotásokat is megismertetni.

Bácskai Zoltán

Üdv, kedves Olvasó!

Szeretettel várunk dec. 15-én a kollégiumi karácsonyi ünnepségen!
Egy kis karácsonyi hangulatot szeretnénk varázsolni! Készültünk verssel, énekkel, hangszeres zenével, fellép a Bárdolatlanok, az énekkar és lesz pásztorjáték.
Gyere, ünnepelj te is velünk dec. 15-én, szerdán, este 9-kor a magasföldszinti előadóban!

Papp Éva

Ezernyi tennivaló

Kis összefoglaló a kollégiumi bizottság eddigi munkájáról

Alig két hónap telt el október 11., a kollégiumi bizottság megalakulása óta. A választási programok között több tagnál szerepelt a kommunikáció javítása, a bizottság tevékenységének a kollégisták felé való jobb közvetítése. Álljon hát itt e kis áttekintés az elmúlt két hónap döntéseiről, megvalósításairól.

A megalakulás után gyorsan kialakultak a különböző szerepkörök, tisztségek: Lutz Gabi lett a kollégiumi titkár, az ő feladata az ülések levezetése, a bizottság munkájának összehangolása. Helyettese Balázs Sanyi, ebből a tisztségébol fakadóan eddig egy, a régió kollégiumainak közös ülésén képviselte a Mórát. A jegyzőkönyvek elkészülte Csontos Évinek, Lutz Gabinak és Papp Évinek köszönhető.

A tanév elején Lőcsei Marci és Kövesdi Gergő munkájának hála gyorsan elindultak a kollégiumi nyelvórák, melyekre „tanári" és tanulói oldalról is sokan jelentkeztek. Gergő és Nyári Gábor javaslatára került az első emeleti zuhanyzóba fogas, az ablakokra üvegtapéta és a fiúvécé ajtajára behúzó. Balázs Sanyi és Kövesdi Gergő kezdeményezésére pedig létrejött a porta melletti **Panaszkönyv**, melybe minden kollégista beírhatja bárminemű panaszát, észrevételét, ötletét tulajdonképpen bármilyen, a kollégiummal kapcsolatos ügyben. Még a második ülésen döntés született a **fénymásolási** és nyomtatási ügyelet Morvai Gáborra bízásáról és annak technikai feltételeiről is. A kollégium faliújságjain felgyülemlő elévült plakátok rendszeres eltávolítását pedig a kollbiz a 38-as szoba lakóira bízta.

Egy másik sarkalatos pont volt többek választási programjában a kerékpártároló ügye. A bizottság rögtön neki is esett a lehetőségek fölmérésének, több szálon kutatva a legjobb megoldást. Marci összeírta a kollégiumban lakó kerékpártulajdonosokat és laminált címkéket gyártott, előkészítve egy későbbi regisztrációs rendszert. Bácskai Zoltán a városi pályázati lehetőségeknek érdeklődött utána, és felkutatta azt a céget, amely az általános és középiskolák számára készített hasonló tárolókat. Az igazgatónő más cégekkel és az egyetemi karbantartókkal egyeztetett, ennek alapján elég rossz helyzet körvonalazódott: az alagsorban a lépcsőnél (a biciklik jelenlegi helyén) legföljebb nagyjából húsz kerékpár tárolására alkalmas szerkezetet javasoltak, és annak ára is százezer forint fölött lett volna. Felmerült viszont a kollégium mögött, a focipálya melletti zárt térben egy nagyobb, fedett tároló lehetősége, amelynek költségei félmillió forint körül mozognának. Jelenleg ennyi pénz nem áll a kollégium rendelkezésére, illetve csak más keretek (például a zuhanyzók felújításának) rovására lenne megoldható, ezért az ügy egyelőre el lett napolva.

Október 28-án Lutz Gabi szervezésében nagyszabású **halloween**-napi buli volt, a 7-es szoba kezdeményezésére nagysikerű tökfaragóversennyel egybekötve. A kollbiz közreműködésére szükség volt a szinte hetente megrendezett irodalmi esteknél is, ezt többnyire Bácskai Zoltán vállalta magára. De a rendezvények sora nem ért véget: december 2-án **Mikulás**-buli volt Nyári Gábor, 15-én **Karácsony** Papp Évi és Csontos Évi, 31-én pedig **Szilveszter**i buli lesz Nyári Gábor szervezésében. Az ezekhez szükséges eszközök vásárlását, a műsorokban résztvevők összeszervezését mind-mind a kollbiz végzi.

A kollégiumi eszközpark és infrastruktúra is nagy bővülésen esett át az utóbbi két hónapban. A filmklubok vetítése immár a kollégium saját **DVD-játszó**jával történhet. A nyári hasznosításból a kollégium 25 darab **hűtőszekrény**t vásárolt, melyek azokba a szobákba kerültek, ahol eddig csak kis hűtők voltak. Az így felszabadult kis hűtők pedig az ötödik emeletre kerültek, így már minden szobában van hűtőszekrény. A kollbiz kéri az új hűtők használóit, hogy kíméljék az eszközöket és például ne ragasztgassanak rájuk mindenféle matricákat és egyebeket. A számítógéptermek és a szerverszoba új háttértárakkal és egy **szkenner**rel lettek gazdagabbak. Karácsonyra a kollégium újabb társasjátékokat, az 5. emeleti akvárium halai pedig új lélegeztető-víztisztítót kaptak. A tornaterembe új **bordásfalak**, **szobakerékpár**, valamint új pingpongütők, háló, focilabda és egyéb „apróságok" kerültek.

A kollégisták névsorában mintegy tíz név cserélődött ki a két hónap alatt, a **várólista** elbírálása a kollbiz rendszeres napirendi pontja.

Tekintsük még át a folyamatban lévő és a jövőben megvalósuló dolgokat: Februárban a Hermann kollégiummal közös **korcsolyaest** lesz a szegedi jégpályán. Tavasszal a kollégium Kövesdi Gergő szervezésével **Pozsony**ba kirándul, a vállalkozó szelleműek pedig résztvehetnek majd a **Móra-túrán** Ásotthalomig és vissza.

Erdős Berci szeretett volna minden félévben legalább egy **táncház**at, Márton Gábor pedig heti rendszerességű néptánctanfolyamot szervezni, ez az anyagiak szűkössége miatt csak a második félévben valósulhat meg.

Kiderült, hogy a tavaly fölszerelt hangosbemondók közül több meghibásodott illetve eltűnt, ezeknek a felmérése megtörtént és a javítás-pótlás folyamatban van. Bácskai Zol-

tán a második félévre szervez egy **környezeti tudatosság**gal kapcsolatos előadássorozatot, és szeretné megvalósítani a kollégiumban a **szelektív hulladékgyűjtés**t.

A rendszeres mosógépkulcs-hiány megoldására pedig január 1-től kauciós rendszer lép életbe, vagyis a mosógépkulcsokat 200 Ft letét ellenében lehet majd legfeljebb 4 órás tartamra fölvenni.

Végül fontosnak tartom megemlíteni, hogy mindezen újítások, bővülések rengeteg pénzébe kerülnek a kollégiumnak, melyet csak minden lehetséges forrás maximális kiaknázása révén lehet megvalósítani. Ez az igazgatónő és Kovács Attila kollégiumi tanár áldozatos munkájának köszönhető. Köszönet továbbá minden kollégistának, akik közreműködésükkel segítették a rendezvények megvalósulását.

Bácskai Zoltán

Az előző számból kimaradt hasznos információk a kollégiumi számítógéphálózattal kapcsolatban:

Rendszergazdák és elérhetőségeik:
Pap Zoltán 7/B. pzoli@mora.u-szeged.hu – Windows rendszerek felügyelete, vírusmentesítés
Temesi Dániel temesid@mroa.u-szeged.hu – Windows rendszerek felügyelete
Bácskai Zoltán 6/a. bacskaiz@mora.u-szeged.hu – Windows rendszerek felügyelete, kollégiumi honlap, egyéb problémák
Ványi Róbert robi@mora.u-szeged.hu – Linux rendszerek felügyelete. Hálózat, tűzfal adminisztrálása, MóraNet Portál, users, mora levelező listák
Ratkai Edit V/9. ditte@mora.u-szeged.hu – Azonosítók kiadása, gépek regisztrálása, Linux rendszerek felügyelete. Elfelejtett jelszavak ☺

Hasznos e-mail címek:
→ felugyelet@mora.u-szeged.hu
Ha minden rendszergazdának el szeretnéd juttatni az üzeneted.
→ problems@mora.u-szeged.hu
Ha álta-lános problémát találtál a hálózaton vagy gépeken.
→ virus@mora.u-szeged.hu
Ha vírusirtásban szeretnél segítséget kapni.
→ moranet@mora.u-szeged.hu
Ha úgy gondolod, hogy másokat is érdekelhet a téma, amit felvetsz.
→ portal@mora.u-szeged.hu
Ha a Móra-Net portállal kapcsolatban szeretnél írni.

Hasznos címek:
→ http://mora.u-szeged.hu – *A kollégium weboldala*
→ http://portal.mora.u-szeged.hu – *Hírek, információk, fórumok*
→ https://mail.mora.u-szeged.hu – *Kollégiu-mi levelezőrendszer*
→ http://users.mora.u-szeged.hu – *Azonosító hosszabbítás, saját adatok megváltoztatása, hálókártya csere, rendszergazdak online, mindezen információk, féregstatisztika, hasznos linkek.*
→ http://www.niif.hu/aup – *Nemzeti Információs Infrastruktúra Fejlesztési Program Felhasználói Szabályzata (Érdemes elolvasni, mert ránk is vonatkozik!)*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A Móra Ferenc Kollégium köszönetét fejezi ki a BTK HÖK-nek, amiért az 100,000 Ft-tal hozzájárult a kollégium sportfelszerelésének bővítéséhez. Egyúttal megköszönjük az egész éves sikeres együttműködést.
A kollégium a támogatást a KB döntésének megfelelően egy szobakerékpárra, két bordásfalra, egy haspadra és kisebb sportszerekre fordította.

FOTÓSZAKKÖR

Kedves Kollégisták!

Az első emeleti fotólaborban (közvetlenül a konyha mellett) **szerdánként este 9 órakor** fotószakkörös foglalkozást tartunk, amely – ha van rá igény – a vizsgaidőszakban is megrendezésre kerül.

Amivel többnyire foglalkozunk: fekete-fehér negatívok előhívása, fekete-fehér, esetleg színes negatívok nagyítása fekete-fehér fotópapírra különböző méretekben, kontaktolás, különleges effektek a képkészítésben.

További információért keressétek **Szabó Milánt** (1/A szoba),
email: acmil@egon.gyaloglo.hu

Hová lettél, hová levél,

Dóm téri vásár?

Úgy két hete kaptam Annamaritól egy e-mailt, amiben csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy milyen kár, hogy az idén nem lesz a Dóm téren karácsonyi vásár. Nem lesz. Micsoda???

Haverok, füstszag, forralt bor. Volt. Nincs. Miért? Nézeteltérés a Szegedi Önkormányzat és az Ördögszekér Bt. között. Nehéz szembesülni azzal a ténnyel, hogy ennek a valóban jó dolognak a bürokrácia igenis határt szabhat.

Lehet, hogy nem volt gazdaságos? Igaz, nem emlékszem, hogy valaha is akkora tömeg lett volna a Dóm téri vásáron, hogy az emberek egymás nyakát tapossák, mert "csak itt, csak most, csak Neked!" CSAK! MOST! A Dóm tér nyugalmát nem zavarta meg a kereskedelmi ágazat ilyetén beáramlása. Órák előtt, órák után és különösképpen a nap végén nyugodtan körbe lehetett sétálni, melegedni a tűznél, meginni egy forralt bort, vagy megenni egyet a faszénen sült kalácsból. Hmmm...

Pedig ha a saját szűkre szabott egyetemista pénztárcámat nézem, akkor sem mondhatom azt, hogy igen szép, meg minden, de hogy vegyek is valamit! Amióta működött ez a vásár, valakinek biztosan onnan kerülT a fa alá ajándék. T. Múltidő.

Simonka Rita

Vigyázz! Kész!

Izzítsátok a diákigazolványokat, mert december 13-án nyit a szép-új egyetemi könyvtár. Igen. Biztos. Bátor látogatók már tehettek egy sétát kedves könyvtárosok kíséretében, hogy milyen is belülről az a szép nagy épület a BTK mellett. Igaz, az építkezésnél több üveget használtak fel, mint téglát, de a padlószőnyeg mintáját nem látni a Nyugiból. És még mit nem?...

Az épület négyszintes, két emelet és két galéria, amik különböző színeket kaptak. Az első szint sárga, ahol a társadalomtudományok kaptak helyet, mint például a pszichológia, a jog, vagy a filozófia. A második szinten a történettudomány zöldell. A harmadik szint barna, az irodalom és a nyelvészet helye. A negyedik szint kék és lila, az élő- és élettelen természettudomány birodalma.

A színek nekünk is és a könyvtárosoknak is segítséget jelentenek, ugyanis a könyveken adott színű címke van, így könnyebb megtalálni és helyre rakni is. Mert ebben a könyvtárban leveheted a könyvet a polcról, és viheted a kölcsönzőbe. Este hétig lehet majd kölcsönözni, de nyitva lesz 8-20 óráig. Ha ez nektek nem elég, akkor kitolják a nyitva tartást 22 óráig! (De ne feledjük, a könyvtárosok is emberek!)

A könyvtár szolgáltatásai a kölcsönzésen kívül: a számítógépek használata és a különgyűjtemények, például a társadalomtudományi különgyűjtemény. Ínyenceknek említeném meg, hogy a konzervatóriumból jött át zenei különgyűjtemény.

Az EHÖK is ebben a szép épületben kap helyet, és ha valaki tizenkétórázni akar, vagy csak éppen megéhezett, megszomjazott, akkor sem kell elszakadnia az épülettől, mert büfé is lesz.

(És nem kell beiratkozási díjat fizetni.)

Simonka Rita

Második otthonunk

Annak idején, amikor még naiv kis elsős voltam, az egyik tanárom az első szemináriumok egyikén azt mondta, hogy bizony ezentúl az első otthonunk az egyetem lesz. Itt ébredünk, itt élünk, itt töltjük mindennapjainkat. A második otthonunk pedig a könyvtár. Ott töltjük majd a nappalaink nagy részét, minden szabad 10 percünket, lyukasóránkat, a délelőttöket és a délutánokat, sőt talán az estéinket is, szívva magunkba a tudást. Hát bizony adott is elég olyan feladatot, amivel jócskán ott is éjszakázhattunk volna, naiv kis elsősök az egyetemi könyvtárban.

Emlékszem, az első élményem az volt, miután beiratkoztam, hogy na jó, jó, de hol vannak a könyvek, mert akkor még csak a számítógépekkel szegélyezett folyosót és a kölcsönzőt láttam. Teljesen kétségbeestem. Hogy fogok én innen könyveket kölcsönözni?

Pár nappal később egy délután az egyik barátnőmmel elmentünk egy könyvtári túrára az egyetemi könyvtárba, ahol a csoportot – ami kettőnkből állt és az útközben hozzánk csapódott másik két elsősből – körbevezették, megmutatták, hogy kell használni a könyvtárat, a gépeket, hogy kell keresni, könyvet, folyóiratot felkérni, kérőlapot kitölteni, hogy ne kapjunk szívbajt a sok új ismerettől. Nem győztem kapkodni a fejem. Ezt mind tudnom kell ahhoz, hogy használni tudjam a könyveket? Ekkor kezdtem el ismerkedni azokkal a fogalmakkal, hogy: böngészés, tárgyszó, olvasóterem, kölcsönző, külső raktár, „nincs a helyén!”, kötészeten, feldolgozás alatt...

Azóta sokat változott a helyzet. Eltelt pár év és lassacskán megismertem, megszoktam, sőt megszerettem a második otthonomat. Bár sokszor zavart, hogy nem tudok végigmenni az olvasótermeken anélkül, hogy meg ne bámulna mindenki, és nyikorog a lépteim alatt a padló, meg folyton meleg van, és vizsgaidőszakban alig lehet helyet találni; de jólesett, hogy a könyvtárosok megismertek, egyik-másik már a nevemet is tudta kérdezés nélkül. Beleszoktunk az egyetemi és könyvtári életbe.

Végül szépen lassan kinőttük a régi Dugó téri épületet. Nagyobb második otthon kellett, ahol jobban elférnek a könyveink, és mindent megtalálunk egy helyen. Ekkor épült meg az Ady téri TIK.

Óriási épület, hatalmas olvasótermekkel (szabadpolcos, azonnal kölcsönözhető könyvekkel), és sok-sok számítógéppel (több mint 200!). Ismét úgy döntöttünk a barátnőmmel, hogy ezt látnunk kell, végülis a miénk lesz. Feliratkoztunk egy könyvtári túrára és körbejártuk az új épületet is visszaemlékezve arra a régi napra, amikor először léptük át az egyetemi könyvtár küszöbét, akkor még a Dugonics téren.

Csak ajánlani tudom, hogy menjetek el egyet túrázni a könyvtárba, és ismerjétek meg az új helyet. Lássátok, mennyi munka van benne, milyen sok ember fáradozik azon, hogy nekünk jó legyen, hogy minél előbb használni tudjuk. És legyetek elnézőek Ti is, ha az elején még nem minden tökéletes, mert a dolgozóknak is új a hely, és még számtalan dolognak kell összepasszolnia ahhoz, hogy zökkenőmentesen működhessen, de együtt szépen lassan belakhatjuk, és otthonossá tehetjük a magunk, és az utánunk jövő évfolyamok számára.

Használjátok hát az új egyetemi könyvtárunkat minél többen, én csak annyit mondhatok: otthon találkozunk!

Verbő Barbara

Ui.: Hivatalos nyitás: december 13.

Amerika ismét Bush-t választotta

November 2-án megint az Egyesült Államokra figyelt az egész világ. Más kérdés, van-e olyan nap, mikor szem elől téveszthetnénk a kóla és a hamburger földjét, de a tény az tény: az amerikai elnökválasztás rendkívüli jelentőségű politikai esemény. Így aztán nem csoda, hogy több tízmillió ember tapadt a különböző televízióállomásokra november 2-án, európai idő szerint éjszaka, nézték a görbéket, az adatokat, hallgatták a riportereket a CNN-en, akik annyira gesztikuláltak, hogy majd' kiestek a szájukon.

Hogy kollégiumi vonatkozást is adjunk a dolognak: Magyarics Tamás, az ELTE Amerikanisztika Tanszékének tanára néhány nappal a választások előtt volt a vendégünk. Magyarics előadásában kifejtette: szinte megjósolhatatlan, ki lesz a befutó, sok múlik azon, hogyan tematizálják a republikánusok és a demokraták a választások előtti napokat. Bushnak ugyanis az a jó, ha a külpolitika, a háború, a fenyegetettség kerül a középpontba, s háborús elnökként tudja újraválasztatni magát; míg Kerry a belpolitikai, gazdasági kérdéseket (problémákat) meglovagolva juthat a Fehér Házba. Több tényező összevetése után Magyarics tanár úr mégis vállalkozott jóslásra: elmondta, érzése szerint Bushnak hajszállal jobbak az esélyei. Mint kiderült, Magyarics Tamás kitűnő jós. A nagy közvélemény-kutatók az utolsó pillanatig ingadoztak. Az első exit poll eredmények Kerry győzelmét vetítették előre.

A választások előtt már nyilvánvalóvá vált – amire nagyon helyesen Magyarics Tamás is felhívta a figyelmet –, hogy az amerikai választási rendszer sajátosságai miatt („a győztes mindent visz") néhány, ún. csatatérállamban dől majd el a győzelem kérdése. A legfontosabb csatatérállamok Ohio, Pennsylvania és Florida lettek. A siker receptje így hangzott: vigyél el a háromból legalább kettőt. Nos, az exit poll azt mutatta, mindhárom Kerryé. Ahogy azonban számolták össze a szavazatokat, kiderült, hogy Floridát és Ohiot megnyerték a republikánusok (mégpedig amerikai viszonylatban simán, több mint háromszázezer, illetve száznegyvenezer szavazattal). S bár egyes demokrata politikusok megpróbálták csűrni-csavarni a dolgot, Kerry nem is várt egészen egy napot a veresé-gének elismerésével. Országos szinten 3,7 millióval többen szavaztak Bushra (négy éve úgy nyert, hogy Gore több szavazatot kapott), az elektorok megoszlása 286:252 az ő javára. Nem kérdéses tehát, Amerika ismét Bush-t választotta. Azt a Bush-t, akinek sikerült tehát eljátszani a háborús elnök szerepét, s aki képes volt megfelelni az amerikai társadalom nagyobbik felében érvényesülő ultraliberalizmus-ellenes hangulatnak (többek között szembeállította Kerry-t a katolikus egyházzal az abortusz és a melegek házassága ügyében). Szóval, újból négy évig George W. Bush az Egyesült Államok elnöke. Aki reméljük, minél rövidebb ideig játssza majd a háborús elnök szerepét…

Bush és Cheney. Ismét megcsinálták

P. L.

KELLNER SCHOLARSHIPS

to

BARD COLLEGE, New York
AND TRINITY COLLEGE, Connecticut
U.S.A.

ACADEMIC YEAR 2005-2006

Information at:
www.kellner.hu

SPONSORED BY
THE KELLNER FOUNDATION

KELLNER SCHOLARSHIPS

to

BARD COLLEGE AND TRINITY COLLEGE, U.S.A.

ACADEMIC YEAR 2005-2006

SPONSORED BY
THE KELLNER FOUNDATION

SCHOLARSHIP

+ Full tuition for one year, travel expenses, room and board, books, a laptop computer, and a stipend

+ Three scholarships are open to students at the ELTE Arts and Social Sciences Faculties and the SZTE Arts Faculty

+ Students will attend Bard College, Annandale-on-Hudson, New York, or Trinity College, Hartford, Connecticut, during the 2005-'06 academic year

+ Fields of study once in the US: the liberal arts curriculum, including History, English, Political Science, Women's Studies, History of Art and Architecture, American Studies, Literature, Sociology, Economics, Philosophy, Psychology, Mathematics, etc.

APPLICANT REQUIREMENTS

+ Minimum 4.2 cumulative average for all completed courses. A copy of the applicant's original transcripts should be submitted.

+ At least four semesters completed at ELTE or SZTE. Students must still be enrolled at ELTE or SZTE at time of departure to the USA.

+ Minimum TOEFL score of 600. An ITP TOEFL test can be arranged by the Foundation for all semi-finalists at low cost.

+ 2 recommendations from teachers at student's department

+ Completed application form, which includes two essays (in four copies each).

+ Additional details can be found at www.kellner.hu

APPLICATION DEADLINE: Monday, February 28, 2005
The application should be completed in hard copy
and submitted to the Institute of English and American Studies office, Egyetem u. 3.

For more information, contact:
Annus Iván, Dept. of American Studies, ianus@btk.u-szeged.hu
Thomas Williams, Dept. of English Teacher Education and Applied Linguistics, thomas@btaps.u-szeged.hu
Application forms available at www.kellner.hu

Körkérdés

A hök-választások sikertelenségéről

Az utóbbi időben a hallgatói önkormányzati választások körül egyre nagyobb az érdektelenség, és egyre gyakrabbak a botrányok, amelyek néha még az egyetemen kívüli médiában is említésre kerülnek. Talán ezzel is összefüggésben lehet, hogy a HÖK-ök régi jogosultságai lassan elolvadnak, a befolyásuk évről évre csökken. Te menynyire ismered a helyzetet (egyáltalán: tudod-e, kik a te karod hallgatói önkormányzatának képviselői), illetve mit gondolsz, mi lehet a növekvő érdektelenség és a botrányok oka?

Lipták Máté (7-es szoba)

Azt tudom, hogy kik voltak a hök tagjai, és azt is tudom, hogy most elvileg kik azok, bár ebben nem vagyok biztos, mert a választások elég érdekesen alakultak az utóbbi időben.

Az a véleményem az egyetemi hökökről, hogy itt valójában hatalmi harcok folynak, és mindenki a saját érdekét tartja szem előtt és nem a hallgatókét. Az is probléma, hogy a hallgatók semmit nem tudnak a hök munkájáról, hogy ők irányítják a szoctám, laktám elosztását és ehhez hasonló dolgokat is, és ha nincs egy működőképes testület, akkor ezeknek a támogatásoknak az elbírálása és kiutalása a hallgatók részére sem történik meg időben. Amennyire tudom, többszáz milliója van a TTK HÖK-nek is arra, hogy ezeket fedezze és különböző rendezvényeket szervezzen, és az a baj, hogy a hök elnökök és tagok csak azzal foglalkoznak, hogy esetleg minél több pénzt zsebrevágjanak, jobbra-balra elutalgassanak, ahelyett, hogy tényleg rendezvényeket szerveznének.

Hausz Kata (30-as szoba)

Nagyon sokféle okot megfogalmazhatunk, ahogyan én is teljesen más szemszögből láthattam a dolgot régebben, amikor magam is hökös voltam, és most, amikor kívülállóként nézem. Egy vezető testület, döntéshozó csoport munkájába gyakran nem lát bele a többi résztvevő, akiket képvisel. Ahogy a hök munkájába sem látnak bele a hallgatók, a HÖOK elnökségi tagok munkájába sem láthatnak bele napi szinten az ország hallgatói önkormányzatai. Így alakulhatnak ki olyan nézeteltérések, akár a pénzről van szó, akár másról, ami egyből negatív megítélésre ad okot. Mindenki képvisel valamilyen érdeket, és ezek gyakran súrlódnak.

Másrészt elég nagy hatalommal jár a hök-tagság, jó politikai ugródeszka, és mindenki szeretné magához ragadni ezt a hatalmat. Nagyon nagy felelősséggel és befolyással bír egy hök-tag, akár a kari tanácsban, akár az egyetemi tanácsban. Ugyanolyan döntéshozó jogosultsággal rendelkezik, mint egy dékán. Ráadásul egy hallgatói önkormányzat önálló keretből gazdálkodik, ők bírálják el a szoctámokat, laktámokat, és aki pénzzel gazdálkodik, az nem moshatja le magáról a vádakat... Emlékszem, mi is kaptunk olyan telefonhívást, hogy „hova raktátok a pénzünket?"

Tehát a botrányok fő okai lehetnek a megfelelő kommunikáció hiánya, a félreértések, illetve hogy sokszor tényleg egyéni érdekek kerülnek előtérbe a közösségi érdekek helyett.

Hogy az érdektelenségnek mi az oka? Igazából ez a hallgatói önkormányzatiság mindig annak fontos, aki éppen benne van. Mindenkinek megvan a saját egyéni kis élete, és azon kívül, hogy megkapja a szociális vagy lakhatási támogatását, a többi igazából nem érdekli. Nem látja még a későbbi következményeit, és hogy milyen mértékű felelősség van a kezében azáltal, hogy leadja a szavazatát valakire. Nem érdeklődik utána, hogy mi ez az egész, csak a kezébe nyomnak egy lapot és szavaz, csak hagyják már békén. Ennek mondjuk oka lehet az is, hogy viszonylag sűrűn van választás, túl erőszakosak a kampányok, és elege lesz belőle mindenkinek.

Vernyik Zénó (V/4-es szoba)

Szerintem a fő ok az lehet, hogy egyre növekszik a hallgatói létszám, s ezzel csökken a hallgatók közötti összetartás és a közösségi szellem. Egyre kevésbé ismerjük egymást és ezért nem olyan fontos nekünk az egyetemi közösség. Nyilván ennek a fényében lehetséges, hogy a hök, bár a közösséget képviselné, nem képes felkelteni az emberek érdeklődését. Egyszerűen nem értik és nem érzik a dolog jelentőségét a hallgatók sem. És ez aztán meglátszik a hökösökön is, hiszen egyrészt a hallgatók közül kerülnek ki ők is, másrészt még ha eredetileg másként is gondolkodtak, ha érzik, hogy a tömegek nemhogy nem állnak mögöttük, de nem is foglalkoznak velük, akkor nyilván hajlamosabbak mindenféle egyéb dolgokkal foglalkozni, magánjellegű problémáikat és nézeteltéréseiket kiélezni, hiszen úgysem számít, úgysem foglalkozik vele senki.

Kovács Attila (kollégiumi tanár)

Szerencsétlennek tartom, hogy a hallgatói önkormányzatok nem tudják igazán teljesíteni azokat az elvárásokat, amelyek teljesen jogosak a hallgatók részéről. Szegeden abban a nagyon szerencsés helyzetben volt a hallgatói önkormányzat, hogy nagyon komoly jogosítványokkal bírt. Azzal, hogy állandó legitimációs problémáik vannak, a hökök súlya, befolyása, presztizse, érdekérvényesítő képessége csökken. Semmi esetre sem szerencsés a hallgatók számára, hogy a

hallgatói önkormányzatok nem tudnak igazán egységesen, erősen érdekeket képviselni, és fellépni esetleges hallgatói igények mellett.

Hogy mi lehet az oka annak, hogy állandó problémák vannak – érvénytelen választások, ismételt választások, illetve hogy megkérdőjelezik egymás legitimitását –, e mögött azt látom, hogy egyre inkább professzionálódna a hök képviselői feladatkör, ugyanakkor olyan hallgatók csinálják ezt, akik mellette egyetemisták, egyéb feladatokat látnak el, és részben tudnak csak eleget tenni azoknak a feladatoknak, amelyek az önkormányzati tagsággal járnak.

Másrészt valóban hatalmi küzdelmekről szól a dolog, pénzekről, pénzek elosztásáról, nyilván különböző érdekek ütköznek, és nagyon nehéz megtalálni a közös érdekeket. De úgy gondolom, azért meg lehetne találni azt az utat, amely a hallgatói önkormányzatok számára legitimitást biztosítana, és amellyel kezelni lehetne a belső konfliktusokat.

Talán az is probléma, hogy az egyetem vezetése nagyon egyedül hagyja a hallgatói önkormányzatokat, túl nagy rajtuk a felelősség, túl sok a feladat, nagyok az elvárások, ugyanakkor nincs meg igazán a segítség. Kicsit komolyabb, erőteljesebb felügyelet kellene, egyeztetés, együttműködés, hogy ne történjenek meg ezek a belső villongások. Tudniillik az egyetemi és kari vezetés érdeke az, hogy gyenge, belső bajokkal küszködő önkormányzatok legyenek, mert így érdekérvényesítés, esetleges kari, oktatói problémák felvetése helyett egymással vannak elfoglalva, és így nem okoznak gondot a mindenkori kari és egyetemi vezetésnek.

Bácskai Zoltán

Pályázz, mert megéri!

A Robert Bosch Alapítvány Theodor-Heuss Kollégiuma

Az 1964-ben alapított Robert Bosch Alapítvány ma már egyike Németország legnagyobb nonprofit szervezeteinek. Mecénásként támogatja a különböző társadalomtudományok művelőit, az egészségügyi szervezeteket, az oktatást, a különféle civil kezdeményezéseket, az interkulturális kapcsolatokat, valamint a fiatalok különböző programjait. Az alapítvány névadója az a Theodor Heuss, aki a második világháború utáni Németország egyik legjelentősebb politikusa volt.

Az alapítvány minden évben többféle oktatási-képzési programot hirdet meg pályázat útján közép- és kelet-európai diákok számára. A támogathatóság feltételrendszere viszonylag tág: a 18 és 24 év közötti életkor és a megbízható német nyelvtudás. A kiírások mindig többféle kritériumot határoznak meg a programokkal szemben: érdeklődésre sarkalljanak, praktikus tudást adjanak, hassanak az interkulturális kapcsolatok fejlődésére, terepet kínáljanak a vélemény- és tapasztalatcserére.

A nemzetközi csapat 14 különböző országból

Nyaranta 5 országban szemináriumokkal indul a kollégiumi év. Az összes résztvevő, 100 kelet- és középeurópai fiatal pályázat útján kerül kiválasztásra. Idén *„Az értékek változása, vándorlása”* elnevezésű szeminárium helyszíne Magyarországon, Piliscsabán volt. A 20 fővel és 4 vezetővel megtartott program 2 hétig tartott, melyen én is részt vehettem!

Hogyan is telt az a két hét? Az első részben csoportintegráló feladatokkal, játékokkal foglalkoztunk, a másodikban az egész szeminárium

témáját dolgoztuk fel, feladatok, ill. játékok formájában. A harmadik, azaz az utolsó részben projekt-menedzsmentet tanultunk, azt, hogy hogyan lehet egy ötletet, elképzelést projekt formában megvalósítani a következő egy évben. Itt az is eldőlt, ki kivel fog együtt dolgozni a továbbiakban. Megismerve a projektben dolgozó társaimat (két lengyelt és egy oroszt) témát választottunk, azaz eldöntöttük, hogy mit akarunk megvalósítani a megadott projekt-javaslatok közül.

A piliscsabai szeminárium végén Berlinbe küldtük az esszé formájában összefoglalt projektjavaslatot, majd mindannyian hazautaztunk. A bírálóbizottság támogatásra méltónak találta elképzeléseinket, amelynek tárgya a *„Kelet-közép-Európa táncol”*. Ez azt jelentette, hogy részt vehetek a kollégium munkájában egész évben és az előbbi projekten kell dolgoznom társaimmal együtt. A megvalósításhoz nem kevés, mintegy 3000 Euro támogatást kaptunk.

A projekt kidolgozásának első állomása Vilniusban, a litván fővárosban volt. Az ott töltött egy hét sokkal intenzívebbnek bizonyult, mint a nyári piliscsabai két hét, de azért sikerült felfedezni a várost és annak éjszakai életét is. A vilniusi tartózkodás tényleges célja a projekt pontosítása, az elérendő célok meghatározása, konkretizálása volt. Ez idő alatt megtanultam többek között, hogy mi az a konfliktus-menedzselés, hogyan kell időtervet készíteni, stb.

A projekt következő állomása Drezda vagy Krakkó lesz, ahová február 14-én indulok, onnan néhány nap itthonlét után a lengyelországi Szczecsin városába megyek február végén. Az utolsó állomás, a zárószeminárium Berlinben 2005 nyarán lesz. Itt mindenki beszámol a projektje eredményéről, tapasztalatairól.

Projektünk témája a tánc, mint a nemzeti identitás megőrzésének egyik formája. Lengyelországi táncszemináriumunk célja, hogy a résztvevők a táncon keresztül betekinthessenek a különböző kelet- és közép-európai nemzeti kultúrákba, és megpróbálják saját országuk kultúrájának a helyét egy közös európai kulturális örökségben meghatározni.

A szeminárium segítségével a résztvevők hasonló korú külföldi diákokkal ismerkedhetnek meg, szert tesznek nemzetközi kapcsolatokra, emellett némettudásukat is fejlesztik.

Azok jelentkezését várom, akik:
– érdeklődnek a néptánc iránt (nem profi táncosokat várunk, de nem árt, ha táncolsz);
– szívesen eljönnének Lengyelországba;
– 18 és 24 év közöttiek;
– kommunikációs szintű német nyelvtudással rendelkeznek
Mindössze csak 10 EUR ellenében az utazás, a szállás, az étkezés, a közös programok biztosítottak!!!

A projektben résztvevők

Jelentkezés módja:
– max 2000 karakterben fogalmazd meg, hogyan határoznád meg saját nemzeted karakterét,
– írj magadról néhány sort,
– közöld pontos elérésed!

Jelentkezni lehet:
moe-tanzt@theodor-heuss-kolleg.de.
Jelentkezési határidő: 2004. december 31.

A T-H-K rengeteg lehetőséget nyújt továbbképzésekre, praktikumokra stb. Nekem például nagy álmom, hogy egyszer kijussak Brüsszelbe, és itt van rá lehetőség! Tehát ha valakit érdekel a Theodor-Heus-Kolleg, vagy a projektem, *vivien_flaisz@yahoo.de* címre írhat, személyesen pedig 5/2-ben vagyok elérhető. Minden érdeklődőt szeretettel várok!

Flaisz Vivien

Levél Bordeaux-ból

Itt ülök egy újabb átmulatott éjszaka után a barátnőm, Oana szobájában, ahol Chopint hallgatva a legnagyobb békességben próbálom papírra vetni gondolataimat. November van, de a nap sugarai melengetik arcomat. Kavarognak fejemben a gondolatok. Megpróbálom rendezni őket, de egyre kevésbé sikerül. Nem igazán tudom eldönteni, miről írjak. Az új barátaimról? A kollégiumról? Az egyetemről, vagy magáról a városról? Esetleg mindegyikről egy kicsit? Azt hiszem, az a legjobb, ha a konyhával kezdem.

Itt az az általános meggyőződés, hogy az Erasmus-osok csak buliznak, a koliban nem lehet tőlük tanulni, állandó problémát jelentenek azok számára, akik komolyan veszik az egyetemet. Az én tapasztalataim szerint ez egy eléggé egysíkú látásmód.

Tény és való, hogy mi töltjük meg élettel a folyosót. Számunkra a konyha (ahol nincs sütő ☺) jelenti azt a nyilvános fórumot, amit otthon a büfé testesít meg. A konyha lehetne

az a hely, ahol az emberek beszélgetnek, mulatnak, ismerkednek. Mi pedig ezt ki is használjuk. Az állandó bulik valójában nem jelentenek mást, mint hogy minden nap az órák után megvárjuk egymást, és együtt főzőcskézünk, együtt eszünk. A vacsora után pedig jön a desszert: valaki a kávét hozza, valaki a sütit. Eleinte ezeken a közös étkezéseken csak Magyarország és Románia volt jelen, majd megjelent Bulgária, és egyre többet tisztel meg minket társaságával Marokkó is. A desszertre pedig általában befutnak a többiek: Portugália, Spanyolország, Brazília, Németország és Litvánia. A „buli" a szobánkban folytatódik, ahol előkerülnek a műanyag poharak és a sör, bor, sangria, ki mit szeret. De ami a lényeg, ez csak a bevezetője az újabb hajnalig tartó beszélgetésnek, amelynek során egyre jobban és jobban megismerjük egymást. Közben pedig szól a zene, énekelünk és nagyokat nevetünk. Hát, nem tagadhatom, hogy az „éjjeli őrjárat" hozzánk kopogtat be a leggyakrabban. ☺

A külső szemlélő számára valóban úgy tűnhet, az élet csak buliból áll számunkra. De mint Damoklész kardja, ott lebeg felettünk is a vizsgaidőszak, vagy hogy még közelebbit említsek, a heti szemináruimok (ami után mindenki a világ legszerencsétlenebb emberének érzi magát, mert itt a szemináriumokon élénk szereplést követelnek meg, de a szegény Erasmus-os a buzgó franciáktól levegőt venni is alig tud, nemhogy megszólalni, esetleg az erősen ajánlott kiselőadásra időpontot stoppolni). Ezekre nekünk is ugyanúgy készülnünk kell, mint a franciáknak, mert a tény, hogy külföldi vagyok és csak áthallgatni jöttem, itt nem jelent semmit, vagy legalábbis nagyon keveset. Majdnem ugyanolyan elbírálás alá esünk, mint a francia diákok, ugyanannyit követelnek tőlünk. Itt is van zh a szemináriumokon, amit meg kell írnunk, nincs kivétel. Nekem a félév végén öt vizsgám lesz (plusz, ha hazajöttem folyatahatom itthon a vizsgázást), és én nem választhatok, melyiket és hogyan akarom megcsinálni.

Azért persze, ha már itt vagyok, igyekszem minél többet utazgatni; amíg jó idő volt, az itt szerzett barátaimmal szinte minden hétvégén elmentünk valahová. Néhány példa: meglátogattuk Európa legnagyobb homokdűnéjét Arcachonban, átruccantunk San Sebstianba, Spanyolországba, és eltöltöttünk egy hosszú hétvégét Párizsban is. Bordeaux-t is egyre jobban megismerjük, mindig újabb és újabb részét fedezzük fel. Az itteni bolondos időjáráshoz azonban képtelenség hozzászokni: még mindig előfordul, hogy a kora őszi, kellemes, langymeleg időben sétálgathatunk, másnap viszont sapka, sál és kesztyű kell.

Mégis, bármilyen sok helyen voltam is, a legfontosabbak az itteni barátaimmal töltött pillanatok: amikor együtt fagyoskodtunk a bordeaux-i népkertben, amikor esténként a sötétben és az utcai lámpák fényétől elvakítva, a széllel küzdve tollaslabda-versenyeket rendeztünk, a vasárnapi filmezések, vagy amikor mint leendő jogászok, felelősségünk teljes tudatában bevásárlókocsit loptunk a közeli boltból (két órával később valaki „tovább" lopta tőlünk). ☺

Itt, Bordeaux-ban, a borok híres városában, olyan emberekre bukkantam, akiket, már most tudom, nehéz lesz itthagynom. Ők fognak eszembe jutni, amikor az Erasmus szót hallom. Amikor elutazom, tudom, a lelkem egy részét itthagyom, de abban bízom, hogy Ti, odahaza majd segítetek nekem újból megtalálni.

Addig is sok szeretettel gondolok Rátok:

Zsuzska

Nemes igyekezet

Az itt következő szöveget az Újszombati (ma Novy Lalis) Levéltár M.s.879-es jelzete alatt találtam. Vélhetően fiktív szöveg, még akkor is, ha Somogyy alispán valóban létező személy volt (l. Túroc megye almanachja, 1843, 227.).

– Úgy vagyunk mi emberek a nemes igyekezetekkel – folytatta a beszédet Somogyy alispán –, mint a harangozással. Van, aki, ha meghallja, rohan a vödrökért, gondolván, hogy tűzvész tört ki valahol a városban, és van, aki csak legyint: „megint az a bolond, részeges harangozó".

A.-t nem érdekelték a követválasztást megelőző beszédek, csak a harangozás szóra figyelt fel némi lelkiismeretfurdalással, mert azt hitte, a táblabíró az ő pad alatt harangozó lábairól beszél.

– Mennyi lehet az idő, Attila? – kérdezte meg halkan a szomszédjában ülő unatkozó Kovácsot.

– Tudom én!? – ásította a lógó bajszú diák. – Azt hiszem, és ez legalább izgalmas, érdekes, most harangoznak délre.

– Minek jöttünk mi ide? – háborgott A. – Azt a nyomorult könyvtárat máskor is meg lehetne nézni! Csak az a...

Igaz, ami igaz, A.-nak és Kovácsnak semmi keresnivalója nem volt a vármegyegyűlésen. Csak az a sunyi Erdélyi professzor ajánlotta be őket, mint elsőrendű diákokat, akiknek mindenük a tanulás, nappaluk a tinta és a kalamáris, éjjelük a papír és az ólom, hogy az alispán messze földön híres könyvtárát egy új, modern, impozáns épületbe költöztessék az alispán távollétében. Az alispán a következő napon Bécsbe indult, így hát a diákoknak meg kellett várniuk a vármegyegyűlés végét, hogy az alispán még indulás előtt elvezethesse őket könyvtárába, a messze földön híres, de kevesek által látogatható könyvtárba, s ott elmondja a szükséges instrukciókat.

A. nem győzött csodálkozni, amikor az ódon könyvtárszoba kétszárnyú, vastag, nehéz ajtaja kitárult előtte. A mennyezetig nyúló polcok, a vastag, puha szőnyeg, a könyvek nyugodt rendszerezett sora elbűvölték a kikerekedett szemekkel bámuló diákot. Tátott szájjal tántorgott az alispán határozott léptei után a süppedős szőnyegen. Dehogy bánta már ezt a fantasztikus megbízatást. Az alispán itt – a vármegyegyűléssel ellentétben – nem akart sok időt tölteni a beszéddel. Megmutatta, melyik polcnál kezdjék a munkát, mi hova kerüljön az új épületben. Meghagyta a diákoknak, hogy az aranyszegélyű könyvek kerüljenek az első polcra, mivel azok jól mutatnak, s hogy vigyázzanak a fehér gerincű nyomtatványokkal, mert azok, úgy hallotta, nagyon értékesek. Azután hátat fordított, és kemény léptekkel kisétált az ajtón.

A. és Kovács másnap elkezdték a munkát. Az új könyvtár épülete nem volt messze az előzőtől, nagy, ormótlan, modern stílusú épület volt irgalmatlan nagy oszlopokkal, kétembernyi ablakokkal. Ide hurcolták a több ezer könyvet az alispán cselédeivel. A diákoknak – mert ilyenek a diákok – nem egyszer jutott eszébe, hogy elcsenjenek egy-két értékesebb darabot a hihetetlen gyűjteményből, természetesen szigorúan tanulmányi célokból, de az alispán analfabéta szolgái árgus szemmel nézték a megbízhatatlan írástudókat.

A. fejében egy különös gondolat született…

Amikor az alispán visszatért útjáról, egy hétig a közelébe sem ment könyvtárának, mivel a tavernák és bálok színes társasága minden idejét lefoglalták. Azután mégis úgy gondolta, megvizsgálja az új épületet, amivel annyit dicsekedett a tavernákban és a bálokban. A. és Kovács végigvezették a gigantikus termeken Somogyyt, és elmagyarázták, miért fontos, hogy ne az alispán parancsainak megfelelően helyezzék el a könyveket, hanem inkább ábécé rendbe, amely a könyvtáraknál alkalmazott, bizonyítottan hatékony eljárás. Somogyy hümmögött valamit.

Ekkor látta elérkezettnek az időt A., hogy elmondja ötletét. Hosszú szónoki beszéddel készült erre az alkalomra, úgyhogy csak úgy záporoztak az érvek a mogorva alispán feje körül. De a beszéd értelme az utolsó sorral összefoglalható:

– Kérjük tehát Önt, nagy jótevő, nyissa meg könyvtárának ajtait a szerény és szorgalmas diákság előtt, hogy magukba szívva az itt felhalmozott rengeteg tudást, nemzetüknek és Önnek méltó dícsérettel hódolhassanak. Ez egy igazán nemes igyekezet lenne Öntől.

Somogyy elkomorodott. Nem méltatta válaszra a pattogó diákot.

– A könyveket tegyék vissza a helyükre – parancsolta kemény hangon, és ahogy jött, úgy elment.

Másnap a könyvtár irányából sötét füstfelleg emelkedett a város fölé, kormos, fekete. Zúgott a város templomának harangja, mint tűzvészkor szokott, kongva, sírva adta tovább a szörnyű hírt… Kovács éppen egy diáktársával sétált az utcán, s barátja, amint meghallotta a harangot, rögtön vödrökért rohant. Kovács leintette.

– Ne rohanj, barátom! Nem tűz ez, csak megint az a bolond, részeges harangozó!

Benczédi Dávid

Késő?

Nem gondolta volna, hogy időben odaér. Először lassú léptekkel ment, de ahogy eszébe jutottak az emlékei, a félelem összeszorította a torkát, már futott. Lélekszakadva rohant, agyában cikáztak a kétségbeesett gondolatok. Szúrt az oldala, több járókelőnek nekiment, de most nem érdekelte. – Csak érjek oda időben! – hajtogatta, a végén már maga sem hitte, de nem merte bevallani. Túl sok múlott rajta, hogy feladja. Az egész élete. És még valakié.

Rohanás közben pillanatképek villantak a fejébe, egy-egy szótöredék, rövid mondatfoszlány, hangulatok és érzések, amelyek most sok ezer év messzeségűnek tűntek. Pedig egy napja még úgy ölelte, mintha már soha nem akarná elengedni.

Furcsa volt az a fiú. Álmodozó, szerelmes… és szomorú. Hiába nevetett a szája, a szemében mindig ott bujkált valami ki nem mondott szomorúság, és csak ritka, nagyon ritka pillanatokban csillantak meg a barna szem aranypöttyei. Akkor tudta, hogy a fiú boldog, és ő is az volt. Először még nem értette meg őt, mégsem tudott, és nem is akart szabadulni tőle. Vonzotta, hogy mindig olyan titokzatos, meg akarta fejteni a titkait, de a fiú csak lassan engedte közel a szívéhez. Akkor viszont már csak magának akarta.

– Hadd kérdezzek valamit! – szólt egyszer a fiú, és két tenyere közé fogta az ő kezét.

– Kérdezz – felült, szemben vele, hogy jobban lássa. Akarta látni a tekintetét, érezni minden rezdülését.

– Tényleg szeretsz? – a kérdés nagyon komolyan hangzott, és őt meglepte. Azt hitte, tudja a fiú, hogy mennyire szereti. Hogy egy év alatt már megérezhette. Aztán megértette, hogy többre gondol egy fellángolásnál. Nem válaszolt, némán elpihent a tekintetén, és belecsókolt a fiú tenyerébe. És ő többet nem kérdezte, már tudta jól.

Szerettek együtt sétálni, kéz a kézben. Meleg ősz eleji délutánokon a park avarjában ültek, a fiú nekitámasztotta a hátát egy óriási lombú fa kérges törzsének, ő pedig az ölébe hajtotta a fejét. A fiú különleges történeteket mesélt, ő hallgatta ámulattal, úgy, ahogy a gyerek hallgatja az esti mesét. Közben felnézett a fa lángoló és arany leveleire, és szédült a boldogságtól.

– Nem akarok elmenni innen – suttogta a fülébe a fiú, és megsimogatta a homlokát

– Én sem – súgta ő vissza.

– Már rég meghaltam volna, ha te nem lennél – mondta csöndesen, távolba meredő tekintettel

Megijedt ettől a mondattól, riadtan csak egy miértet tudott kérdezni

– Mert akkor nem lenne értelme semminek – és le nem vette volna a szemét arról a távoli kis pontról. Szorosan ölelték egymást, nem szóltak többet.

Eszébe jutott most is ez a délután, a torkát egyre jobban szorongatta a sírás. Önmagát vádolta, és tudta, hogy nem bocsátana meg magának, ha… – de nem merte folytatni a gondolatot.

Tudta, hogy nagyon megbántotta a fiút. Butaság volt az az értelmetlen veszekedés egy olyan semmiségen. Egyszerűen csak fáradt volt és feszült, félreértette őt. Nem volt jogos megsértődnie, hiszen a fiúnak nem az volt a szándéka, hogy megbántsa, jót akart neki. Most már tudja, de akkor nem értette. – Jaj, mennyi mindent nem ért még! Sértődöttségében direkt bántotta a fiút, tudta jól, hogy mi fáj neki a legjobban. Hogy lehetett ilyen őrült? Miért mondta, hogy többé nem akarja őt? Hiszen tudta, nagyon jól tudta, hogy soha senki mást nem tudna így szeretni.

Már nincs sok hátra, mindjárt ott vagyok! – bíztatta magát, és még gyorsabban futott. Talán még az utolsó pillanatban… – mint egy rossz filmben – gondolta ironikusan. Az utolsó pillanatban… – remélte, hogy az utolsó lesz, és nem az azt követő.

Minden idegszála pattanásig feszült, mikor végre odaért. Meglátta, hogy ott van a fiú, háttal áll neki, s bár észrevette, nem fordult meg. Óriási megkönnyebbülést érzett. Már nem bírta visszafogni a könnyeit. Zihálva vette a levegőt, próbálta összeszedni a gondolatait. Most vette csak észre, hogy végig se gondolta, mit mond neki.

– Én… én… – nem tudta folytatni. A fiú lassan fordult meg. Ijesztően nézett ki, sötét karikák húzódtak a szeme alatt, könnyes szeméből végtelen szomorúság sugárzott. Nézte őt sokáig, végeérhetetlennek tűnő percekig mozdulatlanul nézték egymást.

– Már majdnem… – szólalt meg halkan a fiú

– Tudom – suttogta.

A következő pillanatban úgy kapaszkodtak egymásba, hogy már nem kellettek szavak.

Engler Márta

Szikrakönnyben úszó égbolt

Sok ezer piciny szentjános bogár
Őrülten furcsa táncot jár
Egy pillanatig tündököl
Amíg rajta tűnődől
Majd porrá hamvad kicsiny szárnya
S eltompul a színes lángja

Dysom

Könyvajánló

Reinhart Koselleck: Elmúlt jövő

Ha ránézünk egy középkori kódex valamelyik miniatúrájára, talán csodálkozva látjuk, hogy a középkori mesterember az ókori királyokat saját korának öltözetében és páncélzatában ábrázolja. Az ótestamentum zsidó királyai úgy néznek ki, mint egy középkori lovag, Jeruzsálem pedig összetéveszthető valamelyik korabeli várossal Nyugaton. A történelemfilozófusok eleddig kevéssé gondolkodtak ezen, a történészek tudatában voltak, de nálunk legalábbis, a történeti tudat fejlődéséről keveset tudhatunk. Mert mi késztet ma arra minket, (különösen ha tanultunk történelmet) hogy elvigyorodjunk, amikor Shakespeare valamelyik ókori hőse Periklészt egy pár pisztollyal szeretné az örök vadászmezőkre küldeni? (Na jó, Shakespeare szerint Csehországnak tengerpartja is van, akár a korabeli Angliának, Marlowe szerint egy magyar király pedig a nagyon hangzatos Rajmund névre hallgatott…)

Koselleck, a ,,mai" német történész szakma egyik legillusztrisabb képviselője, a következőképpen válaszol: felidézi Albert Altdorfer képét Nagy Sándor csatájáról.

Nagy Sándor harcosai talpig páncélban küzdenek a képen, s diadalmasan elsöprik a perzsa erőt. Az 1528-ban született festményt IV. Vilmos bajor herceg rendelte, s minket, késői kortársakat – így Koselleck – inkább Miksa császárra emlékeztet, aki a paviai csatában legyőzte I. Ferenc francia király csapatait. A döntés perceit láthatjuk a képen, ha a kortárs szemével nézzük, azt a pillanatot, ahogy a szent Német-római Birodalom keresztény uralkodója megvédi hatalmát, a törökökkel szövetkező francia király pedig vereséget szenved. A lovagkor legnagyobb kalandja – így nevezték később.

A perzsa csapatok is inkább a törökökre emlékeztetnek, akiket a korban a keresztény világ csapásának tartottak, s akiket, mint a gaz Mahomet követőit, minden valamirevaló kortárs véleménye szerint ki kellene irtani.

Koselleck megfejti a kép szimbolikáját. A görög lovagok és a perzsa (török) csapatok összecsapása a fény és a sötétség harcát ábrázolja, s mély kultúrtörténeti reminiszenciákat hord magában, többek között azt a toposzt, amely szerint Nagy Sándor egy hatalmas vaskapuval zárta le a keleti népeket a Kaukázusban, ám azok egyszer majd kitörnek, és sötétség borul a világra. A XIX. században Friedrich Schlegel, a romantikus műértő, már észlelte a különbséget a történeti idők között. Míg Altdorfer nem érezte, hogy korát nagy történelmi távolság választja el Nagy Sándor korától, míg számára Nagy Sándor kora a jelen értelmét hordozta, addig Schlegel Altdorfer képe kapcsán a lovagkorról beszél. Nagyon is jól tudja, hogy amit a képen látunk, az nem Nagy Sándor kora. Ugyan ki is vélhetné, hogy a hetairoszok gótikus páncélban harcoltak a világhódító oldalán?

Tehát Schlegel korát több idő választja el Altdorferétől, mint Aldorfert Nagy Sándortól. Ez kronológiailag képtelenség. És mégis, a történeti idők megértése a modern korban nagyon felgyorsult. Élesebben látjuk a különbséget már évtizedek között, míg korábban ezredévek összevetése során. A múlt mint távoli jelenik meg, és nem mint aktuális. Koselleck hosszas fogalomtörténeti elemzésbe kezd. Kimutatja, hogyan változik meg a történelem fogalma. Az élet tanítómesteréből „a történelem" lesz. Ebben a fogalomban már benne foglaltatik az egész emberiség története. A váltás a francia forradalomban teljesedik be. A XVIII. században felhalmozódó történeti ismeretek már kritikusabban számoltak a múlttal, mint az előző századokban, pl Montesquieu nagyon is tisztában van a francia királyság intézményeinek múltba vesző eredetével, s ő volt a kor legnagyobb történeti érzékével bíró filozófusa.

A francia forradalomban az európai történeti tudat törést szenved. A múlt és a jelen összeütközik, s közben egy távoli múlt ébred fel, mint aktuális jelen. Robespierre az antik erény köztársaságát akarja megvalósítani, teljesen más körülmények között. De közben a forradalom megtagadja a feudális múltat, a francia királyság organikus fejlődését. Az új típusú, modern történeti tudat tehát felejt és aktualizál. Koselleck a modernség megnövekedett elváráshorizontjáról beszél. Míg Luther szerint Isten megrövidíti a végső napokat, melyek

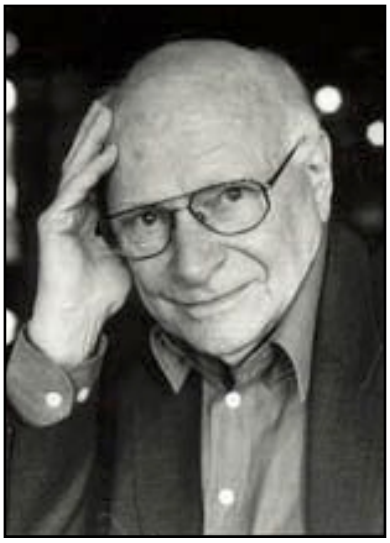

kétségkívül hamar eljönnek, addig Robespierre mindenkit felhív rendeltetésére: az ész megvalósítására. A történelem beteljesülése az, amire a francia forradalom áhítozik. A társadalmi mozgalmak, a technika és a természettudomány fejlődése, a világ megváltoztatásának megnövekedett lehetősége törést visz a homogén történeti időkbe, a történeti tudat felgyorsul. Végül a történészek nem hiszik már, hogy a történelem az élet tanítómestere, a régi idők nagysága túl messze van, és túl sokféleképpen értelmezhető. Az egyetlen, amire történelem taníthat – véli egy angol történész – hogy gyorsabban reagáljunk korunk eseményeire.

Nem követjük tovább Reinhart Koselleck híres könyvét és a brilliáns elemzéseket. Akit érdekel, elolvashatja, hiszen immár magyarul is megjelent. Azt hiszem, valóban hozzájárul a történelem megértéséhez, sőt, a filozófiai gondolkodáshoz is. Egy időben végtelen sok idő van – véli Koselleck. Talán segít minket ráébreszteni a történeti idők végtelen gazdagságára, a történelemre, amely egyszerre elmúlt és jelenvaló, hogy a sok-sok idő a múlt szövedékéből a jelen tükrévé váljon.

Bártfai Imre

Reinhart Koselleck: Elmúlt jövő (Atlantisz, 2003, ford. Hidas Zoltán, Szabó Márton)

TAB-LIGA

avagy ami egyetlen újságból sem hiányozhat

Kinek öröm, kinek bánat, de ismét befejeződött egy sorozat, az idei kollégiumi focibajnokság. Örömünkre idén is szép számmal jelentkeztek a csapatok, de sajnos csak a legjobbak mérkőzhettek meg 2 csoportra bontva az áhított siker érdekében. J A játékból nem hiányozhattak a látványos "elemek" sem, így örültünk, hogy idén lány csapat is indult. (Bocs.) A meccsek remek színvonalat hoztak, egyéni alakításokkal fűszerezve. Ezúton is köszönjük a csapatoknak, hogy résztvettek és tisztességesen, végig küzdöttek. Reméljük, jövőre folytatjuk hasonló lelkesedés mellett.

Csoportmeccsek:

A csoport

Piszkos 12 - Kiver Puhl 8 : 0
Gólszerzők: Czipi 4, Bazsi 3, Misi
Atlético Torrente - Kiver Puhl 0:5
Ottó 3, Nyíri Zoli, Holler Atesz
Atlético Torrente - Piskóta 9 : 4
Rácz, Hal 4, Juan ill. Ladik Zoli, Zubornyák Gyuri 2
Piszkos 12 - Piskóta 3 : 0
Czipi 3
Piszkos 12 - Atlético Torrente 0:4
Tomi 2, Hal, Zsolti
Kiver Puhl - Piskóta 4 : 1
Ottó 3, Zoli ill. Gyuri

Az A csoport végeredménye:

Hely.	Név	Gy	D	V	Lőtt-kapott
1.	Piszkos 12	2	0	1	11-4
2.	Atlético Torrente	2	0	1	13-9
3.	Kiver Puhl	2	0	1	9-9
4.	Piskóta	0	0	0	5-16

B csoport

Büknü - 2-es szoba 4 : 0
Gellén (Sanyi) 3, Bujalos (Áron)
Büknü - Ladies 15 : 1
Gergő 5, Sanyi, Marci 4, Dekker, Fecó ill. Szilágyi Szilvi
Büknü - 10. S.E. 6:0
Áron 2, Sanyi, Gergő, Marci, Dekker
10. S.E. - Ladies 14 - 1
Lőrinc 7, Vera 4, Szabados (Gyuri) 3; Tóth Ildi
2-es szoba - Ladies 0 - 0
elmaradt
10. S.E. - 2-es szoba 3-6
Lőrinc 2, Gyuri ill. Forcz (Tomi) 3, Balizs (Tibi) 2, Grezsa

A B csoport végeredménye

Hely.	Név	Gy	D	V	Lőtt-kapott
1.	Büknü	3	0	0	25-1
2.	2-es szoba	1	1	1	6-7
3.	10. S.E.	1	0	0	17-13
4.	Ladies	0	1	2	2-29

Elődöntők:
2-es szoba - Piszkos 12 1-5
Tibi ill. Czipi 3, Bazsi, Misi
Büknü - Atlético Torrente 1-5
Gellén ill. Tomi 2, Hal 2, Soco

Döntő:
Atlético Torrente - Piszkos 12 3-3 aranygóllal 4-3
Tomi 2, Juan, Soco ill. Czipi 2, Robi

Góllövőlista:
12 Czipi
10 Tomi
9 Sanyi (Gellén), Lőrinc
7 Hal
6 Ottó, Gergő
5 Marci
4 Vera, Gyuri (Szabados), Bazsi
3 Gyuri (Zubornyák), Áron, Forcz, Balizs
2 Zoli (Nyíri), Dekker, Misi, Juan, Soco
1 Szilágyi Szilvi, Tóth Ildi, Atesz (Holler), Zoli (Ladik), Fecó, Grezsa, Zsolt, Robi

Adalék a kolibajnoksághoz

Avagy ismerjük meg ellenfeleinket

A sorozatot – mert most már az – a kollégium sokak által ismert személyeivel folytatom: Bujalos Áronnal (Archi), Lapát-tal (ki ne tudná, kit rejt e becenév) és Czipivel.

1. Magasságod, testsúlyod?
2. Kedvenc posztod?
3. Hány meccset játszol átlagosan egy héten?
4. Mennyi meccset játszol máshol egy hét alatt?
5. Mennyi gólt szoktál rúgni mecs-csenként?
6. Mennyire szoktál cselezni?
7. A futással hogy állsz?
8. A védekezés, labdaszerzés hogy megy?
9. Az összjátékból mennyire veszed ki a részed?
10. Kedvenc csapattársaid?
11. Miért ők?
12. Kedvenc ellenfél?
13. Kedvenc kaja?
14. Kedvenc ital?
15. Kedvenc film?
16. Kedvenc zene, zenekar?
17. Kedvenc színész, színésznő?
18. Álmaid nője?

by Bruki

Áron

1. 178-180 cm, 83 kg
2. Középpályás.
3. Kettőt.
4. Általában 1 meccset játszok hetente a kolin kívül.
5. Általában egyet.
6. A cselezés leginkább úgy közepes.
7. Cigimentes időszakban megy.
8. A labdaszerzés változó sikerrel megy.
9. Szerintem jó a csapat többi tagjával a kombinációs játékom.
10. Kolicsapat, 12-es szoba, Danka Balázs, Kovács Zsolti
11. Mert hozzám hasonlóan az élvezetet próbálják látni benne!
12. A kedvenc csapattársak.
13. Káposztás kaják, tejföllel, kenyérrel.
14. CocaCola, Dreher sör.
16. DireStraits.
17. Joe Peschi, Keanu Reeves, Mat Damon, Salma Hayek.

Lapát

1. 168 cm, 56 kg
2. Támadó és védekező. Csapattársak szerint: minden.
3. Hármat.
4. Általában 1-2 meccset játszok hetente a kolin kívül.
5. Általában kettőt.
6. A cselezés szerintem a közepesnél gyengébb.
7. Sokat futok. *(Csapattársak szerint rengeteget. – a szerző)*
8. Sok labdát szerzek. *(Csapattársak szerint addig ugrál az ellenfél előtt, amíg az bele nem lövi. – a szerző)*
9. Itt gyengén teljesítek. *(A csapattársak szerint b❄szik passzolni. – a szerző)*
10. Kiver Puhl, Kuklis Pista.
11. Mert hagyják hogy érvényesítsem magam!
12. Piskóta, Ladies, 8-as.
13. Globus rizseslecsó, Globus babgyulyás, Hóbiártos magyaros pizza.
14. Bikatory, Tab sör.
15. Dogville.
16. Bëlga.
17. Nicole Kidman.
18. Szintén Nicole Kidman.

Czipi

1. 185 cm, 75 kg
2. Támadó, irányító középpályás.
3. Hármat.
4. Általában 2 meccset játszok hetente a kolin kívül.
5. Általában kettőt.
6. Általában sikerül.
7. A meccsek 50 %-át végigfutom.
8. Jól szokott menni.
9. Nem jellemző, bár szoktam filléres passzokat is adni. *(A csapattársak szerint a félpályáig passzol. – a szerző)*
10. Piszkos 12, bátyám, hattyasi csapat (Tisza).
11. Élvezem velük a játékot!
12. Elsősorban a bátyám, de amúgy mindenki.
13. Krumplis marni.
14. Sör, cola.
15. Közönséges bűnözők, Egy fiúról, Forrest Gump, Egy asszony illata, Igazából szerelem.
16. Queen, Máté Péter.
17. Val Kilmer, Al Pacino, Kevin Spacey.
18. Remélem tudja...

Nem kapott ki, mégis veszített

Lékó Péter, a szegedi vasember kis híján csodát tett

Egy egész ország követte lélegzetvisszafojtva a csatát. Idősek és fiatalok, szakértők és amatőrök egyaránt. Olyanok tapadtak a monitorokra és elemezték a lépéseket, akik korábban csak annyit tudtak a sakkról, hogy hogyan lép a ló (illetve a huszár), vagy éppen a paraszt (pontosabban a gyalog). Mint például e sorok írója. Mégis mindenki izgult, remegett, várta a híreket és szorított. Egy fiatalemberért, akit Lékó Péternek hívnak.

Kramnyik adta az utolsó mattot

Szeptember 25. és október 18. között a svájci Brissagóban rendezték a sakkvilágbajnoki döntőt, melyen nagymesterünk, Lékó Péter a címvédő orosz Vlagyimir Kramnyikkal csapott össze. Mint a hullámvasút, olyan volt ez a párharc. Egyszer fent, egyszer lent. Lent kezdődött. Első parti oda, Kramnyik sötéttel győzött: a kezdeti idegesség Petin látszott meg jobban. Petin, hiszen egy egész ország Petizte azokban a napokban. Három döntetlen következett, majd az ötödik felvonást a világossal játszó Lékó bravúros játékkal a maga javára fordította. Tizennégyből öt játszma ment le ekkor, 2,5:2,5-re álltak: a küzdelem nyílttá vált, de nagymesterünk tisztában volt vele, hogy még egyszer győznie kell, hiszen a szabályok értelmében a címvédőt meg kell verni, azaz – milyen kegyetlen az élet – döntetlen esetén nincs ráadás, világbajnok marad a világbajnok. A következő két parti a kölcsönös tapogatózás jegyében telt, 3,5:3,5-lel érték el a félidőt a gladiátorok.

Felfelé a hullámvasúton. Október 7-e alighanem aranybetűkkel kerül nemcsak a magyar, de a nemzetközi sakkévkönyvekbe is. Kramnyik világossal, Lékó sötéttel, fantasztikusan játszott, egy teljesen váratlan húzással meglepte ellenfelét, s máris örülhettünk: előny itt. Az ország, mi több, a nemzet Petijének már csak ki kell bekkelnie az ikszeket. Persze könnyű azt mondani, ha az ellenfél a világ egyik legjobbja. De „mi" is azért vagyunk ott, hogy a legjobbak legyünk. Persze, csak egy győzhet. Szóval, hátra volt még hat asszó. Hat kőkemény asszó. De Peti a keményebb. A következő partikban végig Kramnyik irányított és tett szert előnyre, de Lékó nem hagyta magát, s hozta a remiket. A szakemberek csodákat regéltek a kis magyar vasemberről. Tizenharmadik parti vége, 7:6 ide.

Csapó le, tizennegyedik menet, október 18. Kramnyik fehérrel, Lékó fehéren. A tréfát félretéve: nagymesterünknek az utolsó partiban sötéttel egy remi is elég lett volna az üdvösséghez, a világbajnoki címhez. Nagyon készült rá. Mint ahogy az ország. A nemzet. Milyen óriási siker egy kis országnak, ha a nagy Oroszország büszkeségét térdre kényszeríti a mi fiunk. A mi Petink. Azt a Kramnyikot, aki mögött ott áll az egész orosz sakktársadalom. (Majdnem maffiát írtam.)

Hullámvasút le. Szóval, október 18. Forró délután a monitorok előtt. Hát még milyen forró lehetett a sakktábla mellett. Ez a parti is úgy kezdődött, mint az ezt megelőzők. Kramnyik kezdeményezett, irányított, mi pedig bíztunk a remiben. Addig, amíg lehetett. A mattig. Kramnyik csaphatott a levegőbe, mert nyert. Pontosabban: nem kapott ki. Lékó pedig? Hiába nem kapott ki, mégis veszített. Persze csupán abban az értelemben, hogy Kramnyik maradt a világbajnok, s jövőre – ha minden jól megy – megküzdhet Kaszparovval egy sakkvilágbajnoki címegyesítő derbin. Szóval, ő maradt a világbajnok, de a mi reményeink szerint nem örökre. Mert az erkölcsi győztes, a mi világbajnokunk Lékó Péter. Aki egyszer, nem is olyan sokára talán nem csak az erkölcsi, hanem a valódi győzelmet is megszerzi. Persze sok mindennek kell összejönnie ahhoz, hogy újra a siker kapujába kerüljön. Egy biztos: ő mindent meg fog tenni érte. Nekünk pedig nincs más dolgunk, mint szorítani!

P. L.

Forma1

Keletről és Nyugatról

Az első, történelmi jelentőségűnek is tekinthető Kínai Nagydíjat a Ferrari brazil pilótája, Rubens Barrichello nyerte meg. A figyelem azonban nem is annyira rá, hanem inkább Jacques Villeneuve-re irányult, aki Jarno Trulli helyére ült be a Renault csapatába az utolsó négy versenyre. Falvio Briattore azzal indokolta döntését, hogy az idei évben a Monacoi Nagydíjon diadalmaskodó Trulli már nem volt elég motivált, ezért volt szükség Villeneuve-re. Eközben a Jordannél Giorgio Pantano pénzesládája végleg kiürült, és mivel üres erszénnyel nem lehet egy olyan csapatnál versenyezni, mely a csőd szélén áll, Eddie Jordan ismét autóba ültette azt a Timo Glockot, aki szerzett már pontot „helyettesként" idén Kanadában. (Pantanonak arra a versenyre sem sikerült előteremtenie a szükséges pénzt.)

A Schumacher-testvérekről is sokan és sokat beszéltek ezen a hétvégén, ugyanis Ralf indianapolisi hatalmas bukása után Kínában tért vissza a száguldó cirkuszba (a versenyt nem tudta befejezni, mert David Coulthharddal összekoccantak, és megsérült a kis Schumi BMW-jének futóműve), Michael pedig azzal szolgáltatott témát, hogy alaposan lemaradt az élbolytól: csak tizenkettedik lett. Ám becsületére legyen mondva, hogy az utolsó körben még megfutotta a verseny leggyorsabb körét, és megfogadta, hogy Japánban javítani fog.

Így is tett: megnyerte a 20. Japán GP-t Suzukában. Azaz október 10-én vasárnap kétszer is nyert a Ferrari német klasszisa, ugyanis tájfunveszély miatt a szombati időmérőt is vasárnapra, a futam előtti órákra tették át. Második helyen öccse, Ralf ért célba tizennégy másodperces hátránnyal, míg a dobogó harmadik fokára az ifjú

brit Jenson Button állhatott fel. Jarno Trulli a Toyota csapatban tért vissza a Forma1-be, melynél a következő idényt is tölti majd – a fiatalabbik Schumacher csapattársaként. Ám most még azzal az Olivier Panisszal autózott a Toyotánál, akivel anno Prostnál versenyeztek együtt. Panisnak ez volt az utolsó versenye, a francia pilóta a tizennegyedik helyen végzett.

A szezon utolsó versenyére pedig Brazíliában került sor. Rubens Barrichello hazai versenyzőként nagyon szeretett volna győzni, de hiába indult az élről a számára kedvező esőáztatta aszfalton, a verseny hamarosan már Montoya és Raikkönen harcáról szólt: a McLarennél jövőre csapattársakként versenyző pilóták nem kímélték sem egymást, sem autóikat a csatában, még a boxutcából is teljesen egyszerre érkeztek vissza a futam ötödik körében. Végül a csatát és a versenyt is Juan Pablo Montoya nyerte meg, aki ezzel a szép győzelemmel méltó búcsút vett a Williams BMW csapatától, akiknek, ahogy ő fogalmazott, nagyon sokat köszönhet. A két brazil pilóta, Barrichello és Massa túl későn mentek ki a boxba kereket cserélni: a száradó pályán egyre lassabb köröket autóztak, és ezzel értékes helyeket veszítettek. Barrichello végül harmadik, Massa nyolcadik lett. Ez nem rossz eredmény, a hazai szurkolók csak akkor lehetnek csalódottak, ha arra gondolnak, hogy Barrichello és Massa néhány percig bizony vezették is a Brazil GP-t.

A szezon tehát befejeződött: 2004. is Michael Schumacher fölényes világbajnoki győzelmével ért véget, akit a német ZDF televíziós csatorna az évszázad sportolójának választott, mint a Forma1 hétszeres világbajnokát. A pilótáknak téli szünet, majd tesztek tömkelege következik, miközben azok a csapatok is igyekeznek minél jobb és bőkezűbb szponzori háttérrel rendelkező versenyző(ke)t találni, akiknek még nincs végleges pilótanévsoruk a következő esztendőre. Reméljük, a márciusban elrajtoló Ausztrál Nagydíjon és a 2005-ös szezonban izgalmas helyzeteket élhetünk majd át, és fantasztikus küzdelmeknek lehetünk szemtanúi.

Balogh Mária

Foci, ahogy a csajok látták

Halló Zsani?!

– Nem is tudom, mostanában annyira imádom bámulni a kirakatokat, felpróbálni egy új felsőt, vagy csak úgy mászkálni a plázában… Istenem, azok a csillogó vitrinek… fel tudnám falni a szememmel az összeset! És régebben nem is sminkeltem, most meg… minden pénzem elment az új L'Oréal szempillaspirálomra meg a Chanel parfümömre, jaj, hogy is hívják?! Maria, figyelsz? Ott vagy? Halló!

– Persze, Zsanikám, vagyok, csak éppen fejjel lefelé lógok le az ágyamról, és meccset nézek.

– Micsoda?! Komoly? Te meg a foci?!

– Ja, nem tudtad? Ez az új szerelem, amíg fel nem bőg egy Ferrari motorja, kb. úgy a februári F1-es tesztekig. Meg lehet, hogy utána is az marad, mit tudom én?!

– Ki játszik most?

– Magyar-Málta.

– Várj, átkapcsolok, én az ország legszebb hangjait figyuztam… meg is van. Döntetlen?

– Egyelőre. Jaj, nézd! Ott a Matthäus!

–Jobban néz ki, ha nem üvöltözik…

–Ja! Kicsit már ráncos is a homloka. Bár nem csodálom, ha valakinek ennyi dologra és értetlen emberkére kell odafigyelnie… Szerintem sokan egyszerűen nem értik. És nem a német nyelvet, hanem a szemléletét. De ez most nem olyan fontos, figyeld, mi támadunk!

– Gól lesz?

– Remélem, figyeld Torghelle Sanyit! Nem is, Gera Zolit… GÓÓÓL!

– Ez fantasztikus! Nem is olyan rossz a foci… áhhhm… csak már akkorákat ásítozom, hogy kiesek a számon… bocska! Ráncos leszek, ha így folytatom ezt az örökös éjszakázást.

– Pedig a meccsnek szerintem rég vége. Máltán elkezdődött 19:30-kor, nem élőben adják.

– Hogyan?!

– Hát úgy, hogy a Berényi klán fontosabb az egyik vezető hazai kereskedelmi tévének, mint a nemzeti tizenegy szereplése… De ezt most ne bolygassuk. Kimegyek kajáért, mindjárt visszahívlak, pussz!

***

– Az előbb adtam a zsírpárnáknak, Zsani! Képzeld, benyomtam egy nagy adag szénhidrátbomba perecet. Finom volt, csak kár, hogy elhízom, mire vége lesz a meccsnek… Vagy tizenegyre… és én holnap hatkor kelek… Én már nemcsak ráncos leszek az alváshiánytól, hanem kövér is a nassolástól.

– Te buta, már hogy lennél?! Figyi, jól látom, hogy megélénkült a játék?

– A máltaiak gólt szeretnének, és mi is. Matthäus egészen biztosan ezért üvöltötte szét a torkát.

– Fú, mennyi csere! Miért jött le a Torghelle Sándor?

– Gondolom, a Kovács Péter miatt…

– Ne nevess, komolyan kérdeztem! Azt mondtad a múltkor, mikor beszéltünk, hogy ő az egyik legjobb játékos. Akkor meg miért cseréli le Matthäus?

– Tudja, mit csinál. Biztos van egy jó ötlete. Halló Zsani! Ott vagy? A francokat! Megszakadt.

***

– Halló Zsanikám, az előbb mi történt?

– Szia! Lemerültem, bocsi. Kirohantam a konyhába feltenni a mobilt a töltőre…

– Közben pedig akkor lemaradtál a Kovács Péter góljáról!

– Ezért cserélte le a Matthäus a Torghelle Sanyit! Tényleg jó döntés volt. Akkor kettő-nulla?

– Igen, és ez már a végeredmény. Le is teszem, mert nagyon késő van, és ha az ember lánya sokáig marad fenn…

– Az segíti a ráncok kialakulását!

– Naná! Kár, hogy ezt a közvetítő kereskedelmi tévé vezetőségének még nem mondta senki…

Balogh Mária

Miért szeretem

Ronan Keatinget?

Szeretem Ronan Keatinget, mert ÚGY tudunk nézni egymásra… Itt ülök a gép előtt, csokit majszolok és nézem. Ő benne van a gépben, énekel, és néz. Rám. Én meg olvadok, esetleg egy „úúúúúúú", vagy egy „anyáááááám" is elhagyja bájos ajkaim. Néha közénk áll egy szőke bige, de ez csak átmeneti. Ez a szerencséje.

Szeretem Ronan Keatinget, mert szép. Nekem meg van szépérzékem (nem véletlen, hogy az öt évvel ezelőtt kihorgászott műanyag hattyút a mai napig őrzöm). És még U2 Bono kedves neje is szereti. Benne volt a bocsánatkérő klipben.

Szeretem Ronan Keatinget, mert egy nehéz nap után jó elvágódni az ágyamon, a plafont bámulni és hallgatni, ahogy énekel (mert azt is tud). Visszahozza zsenge gyermekkorom élményeit az elérhetetlen szerelmekkel (pl. Bírópeti a négy céből), az első „sulidiszkókkal" (öttől tízig, de kilencre haza kellett érnem – hja, azóta se volt olyan sanyarú a sorsom), meg az első lassúzásokkal (pl. Rigópali, de ő nem nagyon számít, mert az osztálytársam volt). Pillangók költöznek a hasamba és vigyorogni kezdek. Ebben az állapotban még Ronan Keatingnek is elhiszem, hogy komolyan gondolja, amit énekel. Gondolatban újra tizenkét éves vagyok, egy nehezen-elviselhető-vihogós-ábrándozós-rózsaszín-pulcsis kamasz. Szerintem.

Szeretem Ronan Keatinget, de azért jóból is megárt a sok.

-batch-

Miért nem szeretem

Ronan Keatinget?

Bevallom, közvéleménykutattam, mielőtt kiforrott volna a válasz.

Nem szeretem Ronan Keatinget, mert egy fiúcsapatban énekelt, és az olyan ciki...

De még ráadásul utána összerakott egy másik fiúcsapatot, ez meg még cikibb...

Meg még azért sem szeretem, mert úgy 5-8 éve visszatérően ő minden tinilányok álma, én meg nem szeretek beállni a sorba. Különben is jó hosszú sor lehet az...

Nem szeretem Ronan Keatinget, mert tipikusan magas-csinos-szőke felesége van, és én nem vagyok tipikusan magas-csinos-szőke. Izé. Szőke az vagyok. Nem tipikusan. Jóvan?!

Van, aki azért nem szereti Ronan Keatinget, mert kék szeme van és bagzón néz vele. És van, aki azért nem, mert egy nyálas sunnyboy. És van, aki azért nem, mert nem az övé. Van, aki azért nem szereti, mert általában nem a fiúkat szereti, és van, aki azért nem, mert jobban énekel, mint ő, vagy netán jobban mutat fehér trikóban. (Például Brúsz a plafonon biztos szólna egy-két keresetlen szót, ha kérdezném...) Na és van, aki azért nem szereti, mert gőze sincsen, ki az a Ronan Keating.

Én igazából azért nem szeretem, mert arról nem én írok, hogy miért szeretem...

kat @

Csősz Boglárka cicije

Ismét szép bemutatót láthattunk politikai kultúrából a december 5-ei népszavazás kapcsán, melyen a kórház-privatizációról és a határon túli magyarok kettős állampolgárságáról kellett döntenünk. A kérdések alapból nem könnyítették meg a felelős állampolgár módjára szavazni kívánók dolgát: elénk vágták őket, ikszelj, tudatlan polgár, úgy, ahogy én mondom, a jobb- vagy a baloldal. Ismét a már jól ismert fekete-fehér-igen-nem-játék, amelyet Orbánék olyan profin űznek évek óta, csak ezúttal Gyurcsány és csapata is beszállt a „Kampányoljunk ízléstelenül!"-versenybe. Kissé meglepett, amikor egy képen rosszarcú, szemmel láthatólag a végletekig csóró embereket mutattak, mint az országot az „igen" után elárasztó határon túli magyarok mintapéldányait. De ezt a módszert már ismertem az időről időre idegen invázióval fenyegető szélsőjobb ostoba (verbális és/vagy vizuális) karikatúráiból. Csak nem szoktam meg a baloldaltól.

A Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom szórólapja végképp megerősítette azon halvány gyanúmat, hogy a politikai oldalak és az ideológiák végképp és szétválaszthatatlanul összekeveredtek, és az egyetlen állandó és mindkét oldal által folyamatosan képviselt „érték" az ízléstelenség (mondhatni izmos tuskóság). Az erősen jobboldalinak ismert, tehát elméletileg konzervatív szervezet ugyanis olyan brosúrával kedveskedett a magyar ifjaknak, amelyen egy csaknem meztelen hölgy pompázott egy szál bugyiban és kesztyűben. Felette „Te megadnád Neki?" felirat. Először harsány röhögésben törtem ki a Blikk „Napi meztelen nőci" rovatára emlékeztető kép és szöveg láttán. Valakiben túlteng a humorérzék és a parodizálási hajlam, és így reagál a két rosszul feltett kérdésre? De amikor Csősz Boglárka, Erdély szépe alatt felfedeztem a HVIM mozaikszót, szereztem egy saját példányt további tanulmányozás céljából.

A papír másik oldalán komolynak szánt érveket találtam az igenlő válasz mellett. Próbáltam összeegyeztetni a konzervatív ifjúság világnézetét az általuk folyamatosan fikázott bulvárral, és megint arra jutottam, hogy az elmélet és a gyakorlat két különböző dolog. Hadd hozzak erre egy példát! A FIDESZ elméletileg azért állt (az aláírások elfogadása után!) a népszavazási kezdeményezés élére, mert aggódik a határon túli magyarság sorsa miatt, segíteni szeretne rajtuk, hiszen ők is a nemzethez tartoznak, ha egy igazságtalan döntés következtében a határokon túlra is kerültek. Gyakorlatilag viszont könnyű más f..ával verni a csalánt, állapítja meg a régi mondás, és itt is megmutatkozott, mennyire. Martonyi 1999-ben arról beszélt, hogy a kettős állampolgárság nem megvalósítható. Orbán 2000-ben Tusnádfürdőn nagyjából ugyanerről. Most meg, hogy nem ők buknának bele egy felelőtlen (és a szomszédos államok esetleges negatív reakcióját kiváltó) kezdeményezésbe, egyből hazaáruló mindenki, aki nemmel szavaz, hiszen az igaz magyar nem árulja el magyar testvéreit (ezt kellene mantraként mondogatniuk naponta háromszor mellesleg, hátha felfognák, mit jelent). Dehogy számít a FIDESZ az új magyar állampolgárok szavazatára 2006-ban! Rossz az, aki rosszra gondol.

A konzervatív ifjak elméletileg gyűlölik a nyugati szennyet, az agytalan, szenzációhajhász ballibeláris médiát. Gyakorlatilag előszeretettel adnak ki pletykalapra emlékeztető brosúrákat az ellentétes oldalak képviselőiről. Sokan közülük olyan szerzőket olvasnak szívesen, mint Csurka István (aki szerint márpedig elképzelhető, hogy Kis János SZDSZ-alapítótag agyában egy koton található, benne Lenin szifi-

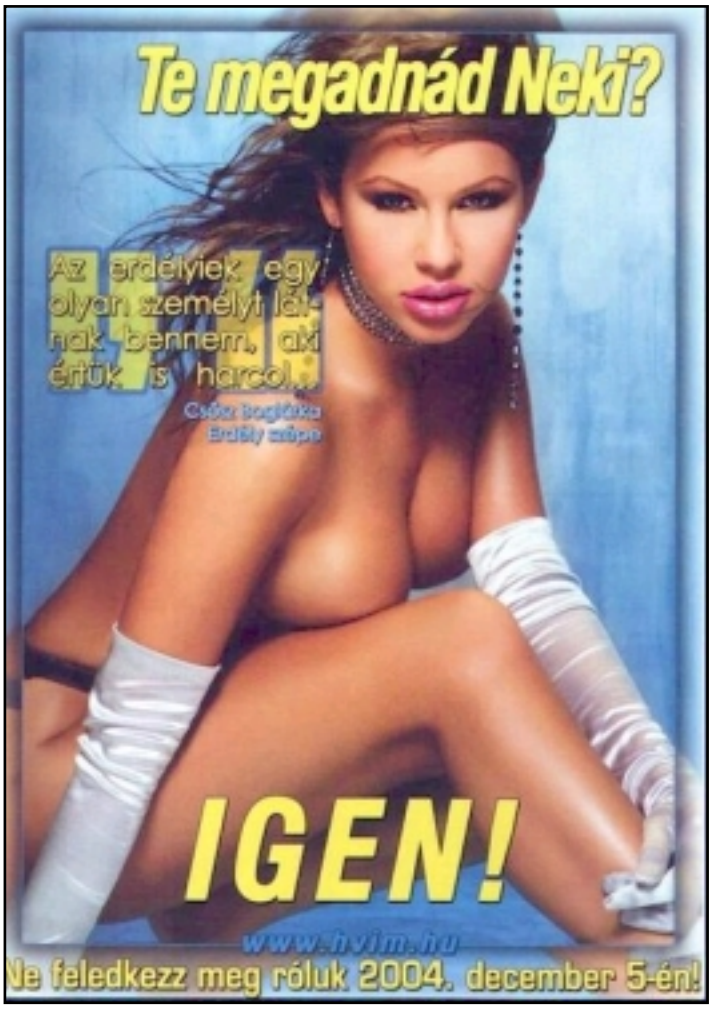

liszes vizeletével, és aki természetesnek tartja, hogy ezen ideáját szellemességképpen megossza a Magyar Fórum olvasóival). Már ha olvasnak egyáltalán olyan cikkeket, amik hosszabbak, mint egy glossza nagyságú írás a fél oldalt beterítő kép alatt. Mert azt még senki sem bizonyította be, hogy összefügg az olvasás szeretete és a politikai beállítódás. Senki sem készített felmérést arról, vajon baloldaliak, liberálisok, vagy jobboldaliak tartják el a Blikket és hasonszőrű társait. Gyanítom, hogy hasonló lehet az arány.

Innentől kezdve meg nagyon is elképzelhető, hogy a bulvárlapok és a rengeteg meztelen nős reklám hatására próbálták meg ezúton megfogni a népet. Felismerték, hogy a rágalomhadjárat már megszokott, így nem olyan hatásos. Nehezebben mondanak igent, csak mert valamelyik kormánytagról kitalálják, hogy a sógorának a fogadott másodunokahúga kirúgta a határon túli pasiját, ezzel bizonyítva, hogy egész nemzetsége (köztük a képviselő is) romlott és idegenszívű, akárcsak a kormány, aki ilyen alakokat tűr meg sorai között. Felismerték, hogy a televízió manapság nagyobb hatással van az emberekre, mint az írott sajtó, a kép nagyobb bizonyító erővel bír, mint az írott szó. A Blikket lényegesen többen forgatják, mint a Magyar Nemzetet, és a két újság között hamar megtalálják a leglényegesebb különbséget: a Nemzetben nincsenek nagy, színes képek. Tehát kép kell. De az előző unokahúgos sztorit nehéz lenne fotókkal illusztrálni, úgyhogy valami egyszerűbb. Mi az, ami egy egészséges magyar ifjú szemét magára vonja? Hát a meztelen nők. Kivéve, ha olyan meleg, hogy megsül a kezében a gesztenye, de hát akkor meg nem egészséges magyar férfi ugyebár. És mivel az egészséges magyar férfi tud hatni az asszonyára, az majd igennel szavaz, miután az egészséges magyar férfi megosztja vele a meztelen nő által sugallt mondanivalót. Ha azt mondja a két csupasz cici, hogy a drog rossz, akkor azt. Ha azt mondja, hogy nem magyar, aki nem igennel szavaz, akkor azt. Ha szerezni tudnak határon túli magyar cicit, az még jobb, mert akkor már oda lehet írni a hátoldalra, hogy ugye dehogy félünk mi az ilyen határon túli magyar lányoktól, asszonyoktól (ciciktől)? Az egészséges magyar férfi asszonya tiszteli az egészséges magyar férfit, úgyhogy nem fog kételkedni a szavában, és nem találja megalázónak azt sem, hogy ennyit ér az „egészséges magyar férfiaknak" a női nem. És hogy tulajdonképpen hülyének nézik ezzel a szórólappal, másodrendű lénynek, akinek még a kedvében se kell járni, hiszen úgyis a férfiak döntik majd el, hogy mit akarnak ők (Hajrá konzervatív feministák! Elő a tangás vajdasági betyárokkal, a borotvált mellkasú székely legényekkel!).

Ha ez a gondolatmenet helyes, akkor az egészséges magyar férfiembernek le kell vonni a helyes következtetést: Csősz Boglárka Erdély Szépe cicije = határon túli magyarság. Innentől kezdve meg sima ügy az egész, meg van mentve a nemzettest, egyesülünk a Szent Korona alatt, hiszen ki nem szereti a cicit? A cél pedig szentesíti az eszközt: nem számít, hogy ízléstelenségben vertük a 2004-es mezőnyt, ha győz az igazság.

Azt az egyet tudom a szórólap készítőinek javára írni, hogy ők valószínűleg tényleg jót akartak ezzel, mert meggyőződésük, hogy a kettős állampolgársággal segítenék a kintieket (bár szomorú, hogy úgy gondolják, csak ezzel lehet megfogni minket, magyarokat). A hazai politikai életben az a trend, hogy minél gusztustalanabb valaki, annál jobban figyelnek rá. Nem csoda, hogy egyre extrémebb példáit látjuk ennek a trendnek, hiszen ami elsőre meghökkentően ocsmány, az később megszokottá válik, és ha már megszoktuk, észre sem vesszük. Azt Orbán és Medgyessy szónoklatainak különbségéből is láthatjuk, mennyire számít a csomagolás. Sokszor jobban, mint a tartalom. A legnagyobb ellenzéki párt viszont mindenképpen elmarasztalandó. Érdekes módon hallani sem akartak a kezdeményezésről, amíg biztos nem lett, hogy népszavazás lesz belőle. Aki Patrubánytól jobbra áll, az leesik, mondották. Mikor már biztonságosan beülhettek a tutiba, gyorsan a jó ügy élére álltak, teleplakátolták az országot, mintha ők találták volna ki az egészet. Minél többen ezt hiszik a határon innen és túl, gondolhatták, annál több szavazó jut majd nekünk 2006-ban. Szerintem ez még gusztustalanabb, mint lenge öltözetű hölggyel kampányolni. Dehogy törődtek ők a határon túliak érdekeivel!

Mindenesetre Gyurcsányék úgy érzik, az ország felelős döntést hozott. Orbánék úgy értelmezik a végeredményt: az igenek győztek, a szavazás érvényes. A Munkáspártnál nagy az öröm: még mindig hallgat rájuk az utca embere (szerintük). Az SZDSZ szerint a liberális döntés érvényesült abban, hogy az emberek nem mentek el szavazni, mert értelmezhetetlen kérdésekre nem lehet értelmes választ adni. Dávid Ibolya, a nyugodt erő pedig azt állítja: az emberek azért nem szavaztak, mert a népszavazás a pártok kampánytémájává vált, és az embereknek elegük van a politikából. Ez egyszer tán igaza is lehet (de azért még nincs elfelejtve, hogy nem ért a focihoz).

Úgy tűnik, mindenki elégedett. Mindenki nyert, kivéve azok, akiknek annyira nagyon jót akartak. Akiket felhasználtak, kihasználtak, hitegettek, de valójában le sem satöbbi: a határon túli magyarok. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy a magyar politikusok jó részét (először is, de nem utolsósorban a Fideszt) legalább annyira foglalkoztatja a határon túliak sorsa, mint amennyi köze van Csősz Boglárka cicijének a kettős állampolgársághoz.

Jucus

„Nekünk Mohács kell"

Gondolatok a december 5-ei, kettős állampolgárságról szóló népszavazásról

Azzal kezdeném, hogy nem szerettem volna feltétlenül írni a népszavazásról a kollégiumi lapban, mert nem biztos, hogy a bennem feszülő düh kitörésének ez a legalkalmasabb fóruma, ám amikor Jucus cikkét olvastam, arra kértem a szerkesztőt, adjon nekem válaszlehetőséget, mert mire legközelebb megjelenünk, már rég elolvadt a téli hó. S mint az újság egykori szerkesztője, magam is úgy látom, arról kell írni és vitatkozni, ami a kollégistákat foglalkoztatja. Úgyhogy ezúton is köszönöm a lehetőséget!

Kedves Jucus! Cikkedből az derült ki számomra, hogy rendkívül kritikus vagy a magyar politikai elittel (ebben egyetértünk), különösen a nemzeti oldallal (ebben már kevésbé). Egyetértek Veled abban, hogy „ismét szép bemutatót láthattunk politikai kultúrából", s összekeveredtek a politikai oldalak és ideológiák, valamint azt is igaznak tartom, hogy nem kellett volna – főleg egy magát konzervatívnak tartó szervezetnek – Csősz Boglárka kebleivel kampányolni. Néhány kérdésben másként gondolkodunk: szerintem az, aki legalább csak a 2002-es választási kampányt figyelte, nem írhat olyat, hogy Orbánék „fekete-fehér-igen-nem-játékába", az ízléstelen kampányolásba a baloldal csak most szállt be. De azt hiszem, mehetnénk még vissza az időben, csak nincs értelme. Nem tudom elfogadni azt az érvedet, hogy a kettős állampolgárság kezdeményezése a szomszédos államok negatív reakcióját váltotta volna ki. Kérdezem, a szomszédos országok vajon mikor figyeltek a mi érzékenységünkre az elmúlt évtizedekben? Azzal sem értek egyet, hogy a Fideszt nem érdekli a határon túli magyarok sorsa (hadd idézzem emlékezetedbe csak a státustörvényt), csak politikai tőkét kívántak kovácsolni egy korábban általuk is elutasított ügyből: a Magyarország EU-tagságával kapcsolatos új helyzetről eleget hallhattunk a kampányban, s aki akarta, elfogadta, aki akarta, nem. És nem is igazán a Fideszt akartam én megvédeni, nem az én tisztem, hanem azt akarom megosztani Veled és az olvasókkal, hogy szerintem mi történt december 5-én.

Először is: a népszavazást nem magyarországi pártok kezdeményezték, hanem a Magyarok Világszövetsége. Másodszor: az egymást egy kanál vízben megfojtani képes határon túli magyar pártok és politikai szervezetek mind a kezdeményezés mellé álltak, azaz mondhatjuk, hogy a teljes határon túli magyarság – kivétel nélkül – kérte a magyar állampolgárság kedvezményes megszerzésének lehetőségét. Ezzel szállt szembe a kormány, és ezt tartom én elfogadhatatlannak! Lehet, hogy rosszul feltett kérdésre kellett válaszolni, de akkor is: a mostani döntéssel sikerült szentesítenünk a trianoni békediktátumot, az ország feldarabolását. Azoktól az emberektől tagadtuk meg a magyar állampolgárságot, akik magyarabbak nálunk, mert nekünk az ölünkbe hullik a magyarság, röhöghetünk rajta, megtaposhatjuk, átgázolhatunk a történelmünkön, a kultúránkon, a hitünkön, a nyelvünkön, bármin; míg nekik nap mint nap meg kell küzdeniük érte, immár 84 esztendeje. Egy olyan környezetben, mely a legkevésbé sem bánik barátságosan velük. De megőrizték a magyarságukat, annak ellenére, hogy folyamatosan „lemagyarozták" őket! Most december 5-én pedig mi „szerbeztük", „románoztuk" le őket! *„Emelt fővel. Felelősen. Hazafiasan."*

Kedves Jucus! Nem írtad, részt vettél-e a szavazáson, s hogyan szavaztál. Ezt nem is tartom bajnak, hiszen senkinek semmi köze hozzá. Abból, amit írok, azt hiszem, kiderül, hogy én hová tettem az ikszet. Pártkötődéstől függetlenül. S így tett Kósa Ferenc, Géczi József Alajos, Szili Katalin vagy éppen a kollégiumunkban nemrég előadást tartott Anderléné Sajti Enikő, s persze sokan mások is, akik nem feltétlenül vádolhatók szélsőjobboldali kötődéssel.

Azt sem tagadom – mert a számokkal nem lehet vitatkozni –, hogy sok jobboldali is nemmel szavazott. Én csupán arra szeretnék rávilágítani, hová jutottunk.

Hová jutottunk? Mi lett ebből a népből, nemzetből? Ha nevezhető még egyáltalán nemzetnek… Oda vezetett az államszocialista rendszer „sör-virslis, szájszagú" politikája, meg az elmúlt tizennégy év „füvescigis-gépzenére vonaglós" liberalizmusa, hogy azt sem tudjuk, kik vagyunk. Ezt a szerencsétlen kis nemzetet történelme során mindig cserbenhagyták a nagyhatalmak, s most, mikor a nagy Európa lábainál heverünk, akkor is csak magunkra számíthatunk, mint mindig. Magunkra, anyaországi magyarokra, és persze azokra a határon túli testvéreinkre, akik 84 éve várják, hogy gesztust gyakoroljunk feléjük. Barátnőm azt mondta december 5-én este, örül, hogy felvidéki nagynénje nem érte meg ezt a napot. Egész életében reménykedett benne, hogy visszakaphatja a magyar állampolgárságot. Én is örülök, hogy sokan nem érték meg. Örülök, hogy Illyés Gyula nem érte meg. De Sütő András, akinek kiverték a fél szemét a románok, megérte! És sok millióan megérték, s a mi felelősségünk, hogy szembeköptük őket! Pedig csak egymásra számíthattunk volna. „Nagy magyar

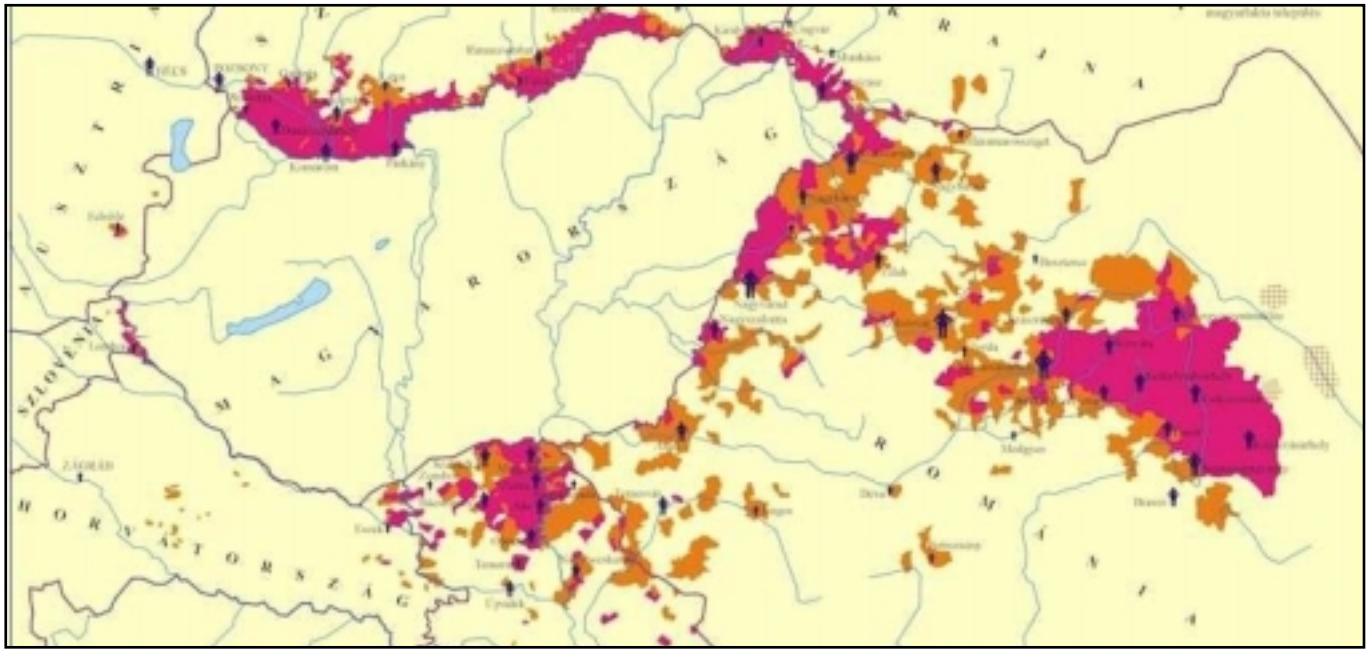

télben picike tüzek" - milyen szépen írta Reményik Sándor. Bizony, nagyon kemény most ez a tél. S Reményik Sándort se nagyon ismerjük, még a magyar szakosok se. S ez nem főként az ő bűnük, hanem az előző rendszer – nevezzük akár kommunistának, akár szocialistának, akár államszocialistának – mocskos, mindenről hallgató politikájának, s a rendszerváltás óta eltelt időszak liberális, szándékosan romboló és népbutító oktatás- és médiapolitikájának bűne. Ez a nagy „te más vagy"-liberalizmus vezetett most oda, hogy nem vesszük észre, *kik nem mások*. A nagy egyéni szabadságtól nem látjuk a közösséget. Nem tanítják Reményiket, Wass Albertet, nem beszélnek Nagy Gáspárról, Csoóriról. Tagadják, hogy létezik nemzeti szellemiségű irodalom. Tagadják, hogy létezik nemzeti szemléletű történelem. (Ne ijedj meg, én sem a hun-szittya ősmagyarkodásra gondolok.) Azt mondják mindenre, ami nemzeti, hogy dilettáns. (Nem tagadom, sok ilyen van, de nemcsak ezen az oldalon.) Rosszabb esetben nacionalista. Még rosszabb esetben már szélsőjobboldali, fasiszta. Lesöprik az asztalról. *Kirekesztik*.

A multikulturalizmust minden érdekli, csak a saját kultúra nem. A multikulturális ember gyökértelen. Az egész globalizmus, liberalizmus odáig hülyítette az embereket, hogy azt sem tudják, hogy vannak határon túli magyarok. Ha hallottak már erről, akkor sincs fogalmuk, hol és hányan élnek. De nem is érdekli őket. Mindenki rohan, az idős vicsorog a fiatalra, a fiatal az idősre, ki a nyugdíját félti, ki az állását, nem tudunk adni, nem tudunk másokkal megosztani. Ha valaki felbukik, továbbmegyünk. Vagy még bele is rúgunk. Hiszen szabadság van, mindenhez jogunk van. Meg amúgy is, *mi mások vagyunk*.

Ebben a nagy szabadságban, ebben a nagy másságban mintha nem lenne helye annak, ami vagy aki *más*: ami vagy aki nemzeti érzelmű, közösségi gondolkodású. Ebben a nagy szabadságban a határon túli magyaroknak sincs helye. Hisz jogunkban állt elutasítani őket, jogunk volt otthon maradni, vagy ami még rosszabb: elmenni és nemmel szavazni. Viszont nekik is joguk van ahhoz, hogy ezután lemondjanak magyarságukról, vagy éppenséggel szembeköpjék a kiutazó anyaországiakat. Európának is joga van ahhoz, hogy rajtunk röhögjön. *Mindenkinek joga van mindenhez*.

Nekem is jogom van erre a kulturális szennyre nemet mondani. Jogom van felháborodni azon, hogy a „közszolgálati" televízió a népszavazás estéjén Lajcsi szuperbuliját sugározza, majd kabarévá silányítja a szavazatszámlálást. Jogom van történelmi felelőtlenséggel és nemzetietlenséggel vádolni a felelőtleneket és a nemzetietleneket. *J'accuse*.

Jogom van azt mondani, hogy ebből elég volt, eddig, s ne tovább! 2004. december 5. után végképp jogom van nemet mondani a magyargyalázásra! Mindenki nézzen a tükörbe! „*Király, te tetted ezt!*"

S jogom van ahhoz is, hogy arra kérjem a nemmel szavazókat és az otthon maradókat, hogy ne utazzanak határon túlra! Maradjanak itthon szépen a fenekükön! Ne „jampizzanak" ki Erdélybe vagy Felvidékre, ne csodálják a történelmi emlékeinket, ne töltődjenek fel kint magyarsággal. Ők akkor ebből se kérjenek!

„Nekünk Mohács kell" - írta Ady Endre. Akit most „lerománoztunk". Mohácsot most ismét megkaptuk. Nemcsak a politikai elit, hanem az egész társadalom, s benne a kezdő és leendő értelmiségiek feladata, vagyis a mi feladatunk, kedves Jucus, hogy kimásszunk ebből a gödörből, amit magunknak ástunk, s megpróbáljuk jóvátenni a jóvátehetetlent. Én így gondolom.

Régi barátsággal:

Pintér Lajos

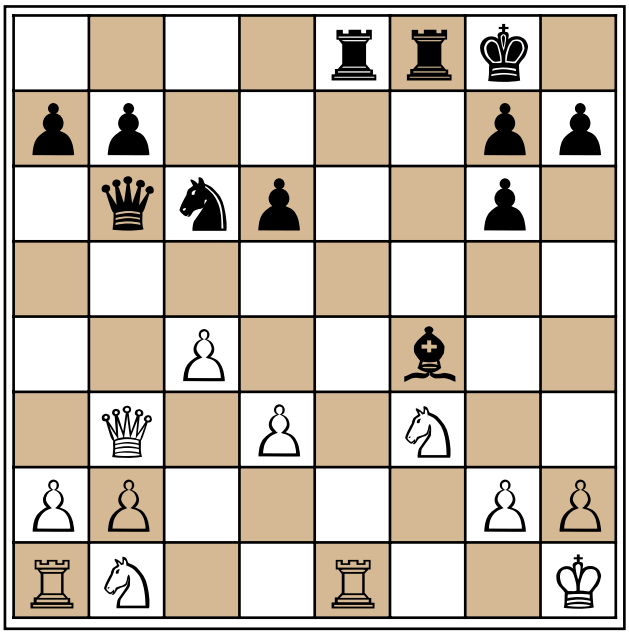

Rejtvény

Ezúttal egy sakkfeladványra várjuk a helyes megfejtéseket. A feladvány szövege mindössze ennyi: fekete kezd és mindenképpen nyer. A megfejtések elküldhetők emilben a moranyuz@mora.u-szeged.hu címre, vagy leadhatók Kaplár Katánál a 36-os szobában. A rejtvénnyel kapcsolatos kérdésekre szívesen válaszol a feladvány készítője, Mócza Attila (11-es szoba).

Nyomtatás és Scannelés a kollégiumban

Kollégiumi nyomtatás ügyében a 11-es szoba továbbra is szeretettel vár mindenkit. A kollégium ezentúl a scannelés lehetőségét is biztosítja; ezzel kapcsolatban szintén a 11-es szobához fordulhattok.

Nyomtatás ügyében gyakorlatilag 24 órában fordulhattok hozzánk; ha nyomtatófelelőst otthon találtok, az igyekezni fog azonnal intézni a nyomtatást. Nyilvánvalóan mi sem vagyunk állandóan otthon vagy ébren, ezért ajánlott a délutáni és esti órákban keresni bennünket. Sürgős esetben késő esti és éjjeli órákban is kereshettek.

Scannelésre előzetes jelzés alapján van lehetőség; érdemes tehát korábban megkeresni a 11-es szobát, hiszen nem azonnali szolgáltatásról van szó. A scannelésre váró anyagokat korlátozott számban tudjuk csak fogadni; előnyt élveznek az egyetemi tanulmányokhoz vagy a kollégiumhoz kapcsolódó feladatok

11-es szoba

Móra Nyúz – a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik kéthavonta 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.
Szerkesztő: Kaplár Kata– **Tördelő- és képszerkesztő:** Bácskai Zoltán – **Korrektor:** Mészáros Orsolya, Verbói Barbara

Rovatvezetők: Bácskai Zoltán *(kollégiumi élet, körkérdés)*, Bártfai Imre *(szubjektív)*, Dávid Péter *(kollégiumi alkotók, kultúra)*, Kajcsa Szilárd *(kollégiumi arcok)*, Mészáros Orsolya *(képregény, rejtvény)*, Pintér Lajos *(sport)*, Simonka Rita *(közélet, kultúra)*, Verbói Barbara *(öntevékeny csoportok, barangoló)*

Szerzők: Balogh Mária, Bruckner Zoltán, Czipóth Ferenc, Engler Márta, Flaisz Vivien, Farkas Judit, Illés Zsuzsanna, Kovács Attila, Lutz Gábor, Mócza Attila, Szabó Milán, Vass Szilvia